

ANGLIA-ROMÂNIA

1-1

reportaj de pe Wembley

ÎN PAGINILE 14-15

SPORT

IANUARIE 1969

2

REZULTATELE ANCHETEI „SPORT“

Bucuria zăpezii

PROLETARI DIN TOATE TĂRII UNITIVĂ

SPORT

REVISTĂ ILUSTRATĂ
BILUNARĂ
EDITATĂ DE
CONSILIUL NATIONAL
PENTRU EDUCATIE
FIZICĂ ȘI SPORT
DIN REPUBLICA
SOCIALISTĂ ROMÂNIA

nr. 2 (241)
IANUARIE
ANUL XXII
1969

Colectivul redactional: Dimitrie CALLIMACHI (redactor responsabil); Ioan CHIRILĂ, Măria CRISTEA, Petre HENT, Gheorghe ȘTEFĂNESCU (redactori); Ion MIHĂICĂ, Paul ROMOȘAN (fotoreporteri); Mircea PATRICHI (redactor artistic); Gheorghe DEDIU (tehoredactor); Gheorghe RANETTI (corector); Nicolae MĂRĂȘESCU, Paul OCHIALBI (colaboratori permanenți).

Redacția și administrația: str. Vasile Conta 16, București-2, Sectorul 1. Telefoane 11-91-13 și 11-10-05. Abonamentele se fac la toate oficiile postale din țară, iar în între-prinderi și instituții prin difuzorii voluntari. Costul abonamentului: 3 luni — 15 lei; 6 luni 30 de lei; 1 an — 60 de lei.

Revista se tipărește la Combinatul Poligrafic «Casa Științei»

43.804

CAMPIONATUL CAPITALEI de atletism pe teren acoperit, găzduit de sala Floreasca II, a strâns la starturile sale câteva sute de juniori și seniori. Din foarte puținii atleți consacrați prezenți, cel mai valoros rezultat l-a obținut **ȘERBAN IOAN** (antrenat de prof. Constantin Dumitrescu). El a trecut ștacheta înălțată la 2,10 m, obținând astfel ameliorarea recordului național de săli. Debutul său îi anunță în sezon valoros.

INTÎLNIREA DE BIATLON și ștafetă a sportivilor români cu cei din R.D. Germană s-a încheiat cu dubla victorie a reprezentanților noștri. **Gheorghe Vilmoș** este câștigătorul probei de biatlon, iar tot el, alături de **Teșosu, Cimpoia și Carabela** (în fotografie, de la dreapta spre stînga), a cucerit primul loc și în cursa de ștafetă 4 / 7,5 km. Un frumos început de sezon competițional internațional!

STEAUA-RAPID 104 —26. Partida inaugurată a returului a fost un spectacol care a plecat din plin pentru frumusețea baschetului. Cît de mult am dori ca asemenea reprezentații sportive să fie cît mai dese. În fotografie, **lecheli (14)** înscris în stilul său caracteristic.

ÎN VEDEREA primului campionat republican de judo, a cărui desfășurare va avea loc în curînd, sala Floreasca din Capitală găzduiește întrecerile preliminare pentru desemnarea echipelor reprezentative ale Bucureștiului. Victoria a revenit formației Rapid, urmată în clasament de Universitatea și Politehnica. În fotografie, un aspect de la aceste disputate întreceri.

Vedere aeriană a noului stadion atenian care va găzdui «europenele» de atletism

1969 STARTUL OLIMPIADEI XX

Admirabila comportarea multora din sportivii români la cea de a XIX-a ediție a Jocurilor Olimpice de vară de la Ciudad de Mexico, concretizată în 15 medallii, din care 4 de aur, a facilitat — se pare — modificarea în bine a opțiunii despre noțiunea de Olimpiadă. Peste tot — și printre sportivi, și printre antrenori, și printre activiștii federațiilor de specialitate — se vorbește acum cu convingere că Olimpiada înseamnă patru ani. Adică, asistăm, în sfârșit, la mai mult respect nu numai față de terminologia corectă, ci față de însăși pregătirea eșalonată pe patru ani în folosul unei comportări cât mai frumoase în cele două săptămâni de întreceri, sub fluturarea steagului cu cinci cercuri.

Despre această realitate îmbucurătoare, ca și despre alta mai puțin îmbucurătoare — în sensul că angrenajul sportului nostru de performanță mai are încă o leacă de timp până să ajungă să egaleze funcționarea unui cronometru bun, ne-am convins trecând în revistă calendarul internațional al sportivilor români pe anul 1969, discutând cu ei, cu antrenori, cu activiști ai federațiilor, cu confrăți de meserie, în primul rând despre principalele evenimente sportive ale anului, despre șansele noastre și perspectivele de viitor. Spre deosebire de anii 1957, 1961 și 1965, care au succedat J.O. de la Melbourne,

Roma și Tokio, anul 1969 se înscrie nu ca un scop în sine sau ca o... relaxare, ci ca o treaptă spre Jocurile următoare, cele de la München. Dacă aceștia ideile nu va fi abandonată, dacă federațiile vor fi consecvente în a privi prin prisma olimpică calendarul internațional al fiecărui an până în 1972 — sfârșitul Olimpiadei XX — atunci, cu siguranță satisfacțiile vor cuceri încă foarte mult teren.

ATLETISMUL

În luna martie, la Belgrad, vor avea loc campionatele europene de sală. Echipa noastră de băieți și fete va fi alcătuită pentru acest miting în funcție de rezultatele de la cele două concursuri-test — naționalele și internaționalele — pe care le va găzdui în februarie noua sală de atletism de la Centrul «23 August» din Capitală. Antrenorul federal Nicolae Mărășescu ne-a indicat câteva favoriți la medaliile care vor fi decernate la Belgrad: Viorica Viscopoleanu, Virginia Bonci, Șerban Ioan, Vasile Sărucan, Dan Hidioșan, Nicolae Perța, Dinu Piștalu...

Luna iulie va fi și ea de mare însemnătate, după cum ne-a spus secretarul general al federației, Victor Firea. Pe stadionul Republicii, care va avea pistă de tartan românesc, vor fi programate «internaționalele» în aer liber ale României. Și-au anunțat participa-

rea sportivi din S.U.A., Kenya, Tunisia, Australia; peste 60 de «nume» din Europa și celelalte continente. Altfel de puternică a fost impresia pe care au produs-o fetele noastre în Mexic, încât federația internațională de specialitate a hotărât că primele două clase la București în probele de lungime, disc, suliță și 800 m să fie incluse automat în echipa de atletism a Europei care va întâlni câteva zile mai târziu, la Stuttgart, echipa similară a Statelor Unite ale Americii.

În a doua jumătate a lunii septembrie va avea loc cel mai greu examen al atletismului nostru: «europenele» în aer liber de la Atena. Specialiștii federației noastre «văd» în finală, alături de cele patru medaliiste olimpice (Viorica Viscopoleanu, Lia Manoliu, Mihaela Pençeș și Ileana Silai), pe Mariana Goth, Virginia Bonci, Olimpia Cataramă, Valeria Bufanu, Serafina Moritz, ștafeta de fete 4 x 400 m, pe Iosif Naghi, Șerban Ioan, Leonida Caraiosifoglu, Tamaș Szabo, Ion Dima, Csaba Dozza și Petre Lupan.

BOXUL

Bucureștii va fi amfiteatrul europenilor de box, între 30 mai și 8 iunie. Pugiliștii români vor încerca să-și mențină locul fruntaș în Europa, pe care l-au cucerit în 1963 la Moscova și în 1967 la Roma. Teoretic, cel puțin, ai noștri greu ar putea să depășească echipa U.R.S.S. sau pe cea a Poloniei. Practic... antrenorul federal Alexandru Viadar a zămbit și ne-a declarat că speră ca băieții lui să cucerască minimum 5 medallii, dar, întrucât

Nicolae GIJU

aproape în fiecare categorie sînt mulți boxeri de valori sensibil egale, nu ne poate da și numele respectivilor: Giju sau Nedelcea, Ciucă sau Gruescu! Abia după «naționale» se va putea forma «unsprezecele». Pînă atunci, nimeni nu știe nimic! Este adevărat că nici nu e simplu.

CAIACUL și CANOEA

La jumătatea lunii august, pe apele canalului Himki de la Moscova se vor da starturile campionatelor europene (s-ar putea să fie proclamate în viitorul apropiat chiar și «mondiale») de caiac-canoe. Vor fi 16 probe (față de cele 7 de la J.O.). România va concura peste tot. Va concura și Aurel Vernescu, ne-au spus Jean Zamfir, secretarul general federal, și Radu Huțan, antrenorul lotului. Va concura chiar și Ivan Patzaichin, pe care cinematograful a încercat să-l racoleze pentru un film artistic — «Singur», în care să fie star. Jean Zamfir i-a spus reprezentantului cinematografiei că i-l... împrumută câteva luni pe Patzaichin, doar dacă primește asigurări că filmului i se va decerne premiul Oscar sau măcar Leul de aur...

Un alt lot de caiaciști și canoaiști se află în pregătire pentru campionatele europene de juniori. Se vede treaba că mîntuitorii padelelor și pagașelor privesc cu toată seriozitatea ră-

mînerea în urmă, în materie de aur, la ultimele două Jocuri Olimpice.

CICLISMUL

Între 12 și 28 august, la Brno, vor avea loc campionatele mondiale de șosea și de pistă. Confratele Hristache Naun care, în ciuda faptului că federația de specialitate l-a trimis în Mexic pe Rusu, l-a desemnat drept cel mai bun ciclist al anului 1968 pe... Ciumeci, ne-a răspuns cu optimism: «La 100 km contratimp pe echipe avem șanse la unul din primele șase locuri; la fond, cursa pe circuit, un singur lucru s-a știut cîndva — că Anquetil nu va câștiga; pe pistă, tandemul fraților Negoescu și Florian Negoescu — la viteză — au șanse la unul din primele șase locuri. Anul acesta, calendarul internațional e foarte bogat, judicios alcătuit, așa încît ai noștri au toate condițiile să nu mai fie crispați în compania adversarilor din Franța, Italia, R.D.G., Cehoslovacia, Belgia, Suedia, U.R.S.S., Danemarca. 1969 va fi un an al afirmării, atît de mult așteptată, o treaptă spre isprăvi frumoase la München!»

GIMNASTICA

Despre «europenele» masculine din Polonia și cele feminine din Suedia, programate în luna mai, ca și despre «mondialele» de gimnastică artistică, organizate de federația bulgară de gimnastică artistică în septembrie, se știe doar că se vor ține, dar nu se știe dacă și cîți vom trimite. Să vedem ce vor face

LUPTLE

Culmile calendarului internațional le reprezintă «mondialele» de greco-romane și libere din martie, în Argentina, la Mar del Plata, și «europenele» de greco-romane din iunie, în Italia, la Modena, și cele de libere din septembrie, în Bulgaria, la Sofia. Fostul campion mondial, azi antrenor, Ion Cernea ne-a prezentat... pronosticul său: «La greco-romane, între primii șase — Gheorghe Berceanu, Cornel Turturea sau Gheorghe Stoiclu, Ion Baciu sau Ion Alionescu, Simion Popescu, Ion Țăranu, Florea Clorciță, Nicolae Neguș, Nicolae Martinescu. Principalii lor adversari: bulgarul Petar Kirov sau sovieticul Vladimir Bakulin, ungarul Ianos Varga, sovieticii Cozerghin și Roman Rourua, japonezii Hideo Fujimoto și Muneji Munemura, finlandezul Hero Tapio, germanul Rudolph Vesper, francezul Daniel Robin, sovieticul Valentin Olejnik, germanul Lothar Metz, bulgarul Boian Radev, sovieticul Nikolai Iakovlenko, ungarul Istvan Kozma, sovieticul Anatoli Roscin. La libere, în primii șase — Nicolae Cristea, Petre Coman, Petre Poalelungi, Francisc Baló, Ștefan Stîngu. Adversari: japonezul Shigeo Nakatako, nord-americanul Richard Sanders, sovieticul Nozar Marian, japonezul Yojiro Vetaki, nord-americanul Donald Behm, bulgarul Emio Valcev, iranianul Abdulah Movahed, turcul Mahmud Atalay, francezul Daniel Robin, sovieticul Boris Gurevici, turcul Ahmed Ayuk, sovieticul Alkandr Medved, bulgarul Osman Duraliev.» Iar acestor culmi le dorim culmile podiumurilor. Cît mai multe!

însă și românii Carabela, Vilmoș, Cercele, Teșosu, Cimpola, alături de adversari din Suedia, Finlanda, R.D.G., Polonia. La tineret, Mîrzea, Soiu, Fontana, Savu și Olteanu vor încerca același lucru.

La campionatele mondiale de bob de la Lake Placid, din S.U.A., în februarie, echipajul condus de Panțiru vizează locul 3—4, adversarii din R.F.G., Elveția, S.U.A. și Italia fiind — zice-se — deosebit de puternici. La «europenele» din Cervinia, în Italia, situația e aceeași, în privința locului. Cursele de bob nu exclud însă surprizele, nici chiar pe cele plăcute, ne-a spus secretarul general federal Petre Focșeneanu.

SCRIMA

Foarte greu abordabil într-o discuție este secretarul general federal Dionisie Teșpan. Mai ales după ce Ionel Drîmbă a cucerit medalia de aur. La toate întrebările pe care i le-am adresat, pe un ton politic, ne-a răspuns că presa nu evidențiază faptul că în România sînt 800 de scrimeri, că știe doar să-i critice pe sportivi, nu să sublinieze sacrificiile lor, dăruirea acestora. În U.R.S.S. sînt 50 000 de scrimeri legitimați, spunea el. În concluzie, ne-a mărturisit, plictisit, că nici el nu știe ce vor face ai noștri la campionatele mondiale de seniori din Cuba, în Iulie. Are șase băieți, din care unul va rămîne acasă. Poate că acesta unu va fi tocmai Drîmbă. Apoi, ne-a rugat să scriem că federația de scrimă are cel mai stabil calendar, că scrimerii români nu ocazia să se întînească de fiecare dată numai cu adversari de valoare, iar că datele meciurilor sînt foarte judicios eșalonate. În aceasta constă unul din secretele succeselor scrimii românești!

TENISUL DE MASĂ

În aprilie, la München, sînt programate campionatele mondiale. Colegul de etaj Constantin Comarnișchi ne-a împărtășit cîte ceva: «La fete, pe echipe, avem șanse să intrăm, eventual, în primele șase locuri. La individual, dacă se va acomoda cu jocul asiaticilor, Maria Alexandru poate aspira la unul din primele 10 (oho!) locuri. La băieți, o comportare în funcție de formația pe care o vom alinia, adică cu sau fără Giurgiuță, deși diferența nu va fi prea mare.»

TIRUL

Campionate mondiale de talere (seniori și juniori) în Spania, în luna octombrie, campionate europene de talere (seniori și juniori) în Franța, în iunie, și tot în iunie — «europene de glonț (femei și juniori), tot în Franța, iar în august — «europene de glonț (seniori), în Cehoslovacia. Samuel Barani, secretarul general al federației, consideră că 1969 este cel mai greu din ciclul celor patru ani ai Olimpiadei care se va încheia în 1972 la München. Dar aceste dificultăți vor folosi foarte mult trăgătorilor noștri, nu numai acum, dar pe tot parcursul. Paralel cu valoarea tirului din S.U.A., U.R.S.S., Franța, Italia, Danemarca, R.F.G., R.D.G., a crescut și valoarea reprezentanților noștri: Roșca, Tripsa, Atanasie, Rotaru, Sencovici, Ferecatu, Vasilescu, Caban, Bratu, Giușcă, Dumitrescu, Florescu, Popovici, Ioana Soare, Mariana Borcea. Așteptăm confirmările... ★

Din această trecere în revistă lipsesc campionatele europene de baschet din Italia, campionatele europene de canotaj academic feminin și masculin din Austria, meciurile «naționale» noastre de fotbal cu Grecia, Elveția și Portugalia pentru câștigarea dreptului de a juca la campionatul mondial din Mexic, campionatele mondiale și europene de modelism din Italia, Bulgaria și Iugoslavia, campionatul mondial de pentation modern-juniori din Ungaria, campionatele europene de popice juniori din R.F.G., Jocurile mondiale universitare și atîtea și atîtea altele.

Totuși, această trecere în revistă, cît de succintă, ne ajută să ne facem o idee despre ceea ce înseamnă sportul de performanță în lume în anul imediat următor după consumarea atîtor energii la Jocurile Olimpice, despre locul pe care îl ocupă sportul de performanță din România în acest context grandios.

Ne bucurăm sincer, și tot sincer li dorim sportului nostru să nu iasă din ritmul care i-a adus atîtea satisfacții la Ciudad de Mexico.

Horia CRISTEA

România-Norvegia 3-2 (la ultimele «mondiale» de hochei din 1967, Viena)

sportivii noștri la «naționale» și la «internaționale». Federația nu se încumetă să prevadă mai mult. Să sperăm că această stare neplăcută nu va mai dura și la anul...

HALTERELE

Gata la tot pasu să te critice, de data asta antrenorul emerit Ștefan Petrescu s-a arătat optimist: «La campionatele mondiale și europene din Polonia în septembrie întrevăd frățioare, cea mai frumoasă comportare a halterofililor noștri: Fiți Balaș — în primele trei locuri; Zoro Fiat și Ștefan Pintilie — în primele șase locuri!»

HOCHEIUL PE GHEATĂ

Despre campionatul mondial al grupei B, din februarie, în Iugoslavia, ne-a vorbit colegul de redacție Gheorghe Ștefănescu: «Echipa României a fost întinerită. Dar înlocuitorii apărătorilor Ionescu și Czaka sînt prea puțin experimentați. Dacă adăugăm și încărunțirea fraților Szabo, un loc 4 ne-ar mulțumi pe deplin. La primul loc nu putem să ne gândim, iar la ultimul loc nici nu vrem să ne gândim! Aici, în hochei, unde patina alunecă, ceva, parcă, scîrție de la o vreme...

NATAȚIA

În luna august, înotătorii români vor participa la întrecerile din cadrul Cupei Europei, grupa B (cam ca la hochei!). Băieții în Polonia, fetele în Iugoslavia. Secretarul general federal Constantin Mihai ne-a mărturisit că are o singură pretenție: să nu retrogradăm! Cîcă dacă am avea mai multe bazine, ar avea și dînsul mai multe pretenții... Vom avea!

PATINAJUL ARTISTIC

Un alt secretar general federal... telegrafic: Florin Gămulea. Dînsul ne-a spus că la patinaj viteză n-avem participări la «europene» și «mondiale» pentru că n-avem valoare. Vom participa la «europenele» de patinaj artistic din februarie, de la Garmisch-Partenkirchen, cu Elena Molă și Gheorghe Fazekas. Ambii se vor clasa în a doua jumătate. Dar a refuzat să ne precizeze cîți vor fi, după părerea sa, în prima jumătate!

SCHIUL — BOBUL — BIATLONUL

La campionatele mondiale de biatlon pentru seniori și tineret de la Zakopane, în Polonia, din februarie-martie, primele două locuri și le vor disputa sportivii norvegieni și sovietici. În cursa pentru locurile 3—6 se înscrisu

De vorbă cu VALERIU IRIMESCU nr. 1 al rugbiului în 1968

DESPRE EL ȘI BALONUL OVAL

VALERIU IRIMESCU, iată un nume la ordinea zilei. Îl poartă omul care a... învins XV-le Franței! Da, da, lui Irimescu i se datorează — cine ar mai fi crezut? — întoarcerea rezultatului (la un moment dat, aproape de final, francezii conduceau cu 14—12) în favoarea celorlor noastre.

Acum câteva numere — după reconfortanca victorie asupra «cocoșilor» — revista SPORT i-a închinat lui Valeriu Irimescu o copertă. Însoșim atunci fotografia de întrebare: «Câți dintre jucătorii lumii au înscris Franței 15 puncte?» Într-adevăr, câți? Poate, doar celebrul All Black Don Clark sau, poate, iscusitul fundăș galez de-acum zece ani, Terry Davies? În orice caz, dintr-o dată, în anul de grație 1968, în prima zi a lui decembrie, Valeriu Irimescu s-a autocatapultat, plasându-se în constelația rugbiului între marii aștri.

Desigur, această izbucnire a tinărului Valeriu surprinde pe cât de plăcut, pe atât de mult. Să încercăm să o explicăm cu ajutorul eroului însuși.

— Dragă Jiri (așa îl răsfăț pe Valeriu prietenii, printre care îmi permit să mă număr și eu), pentru mine ai fost mult timp o enigmă pe care,

uite, abia acum încerc s-o deslușesc. Celor care nu te cunosc prea bine, le apare ca un tip al contrastelor. Pe chip și se citește — deh, de vină-s ochii-ți albaștri ca o zi senină de mai — o candoare desăvirșită, o blindețe, o timiditate, o sfinșenie, așa zice, feciorelnică. Cine l-ar ghici sub acest chip, de-a dreptul angelic, pe celălalt Irimescu. Pe cel care-l vedem doar din tribună. Pe acela care de îndată ce încălță ghetetele cu cramioane și apare între buturi devine un dur, un adevărat diavol, fără ca prin aceasta să înfrîngă însă vreo dată legea dreaptă și cinșită a sportului, așa cum, de-altfel, șade bine oricărui rugbist de elită. Așadar, din ciocnirea contrastelor te-ai format ca un tinăr perfect echilibrat. Iartă-mi Jiri, lunga introducere și spune-mi dacă am dreptate.

— Cred că da. Dacă ar fi să mă autoanalizez, m-aș categorisi în rîndul oamenilor calmi, neexpansivi, mai degrabă interiorizați. Nu mă pasează izbucnirile pătimașe. Marile bucurii le consum în mine însumi. Prefer să le savurez de unul singur sau într-un cerc foarte intim de ființe dragi, de prieteni. Așa sînt eu, un izolat...

— Și totuși, te-ai dedicat celui mai

colectiv dintre sporturile de echipă, rugbiului, sportul unde fiecare este doar o părticică dintr-un tot.

— Da, mi-a plăcut balonul oval pentru că, să înțelegem, eu nu sînt un egoist. Nu pot încerca satisfacție mai mare decît aceea cînd pot fi util echipei, unui întreg. Eu nu joc nici o dată pentru mine, ci numai pentru echipă și pentru victoria celorlor pe care le apăr.

— Fiindcă veni vorba, pare-se că ești un fiu credincios. Ai avut o singură dragoste: GRIVIȚA ROȘIE. Dar cît de trainică!...

— Copil al cartierului, elev fiind la Liceul «Ion Neculce», am fost atras de magnetul pe care-l reprezintă Parcul Copiului, acest sfîș al rugbiului feroviar. Aveam 15 ani. În 1956 evoluam în echipa de pitici sub bagheta maestrului meu Gheorghe Părcălăbescu. Un an mai tîrziu, la 17 ani, eram campion la juniori. Și din nou, peste numai un an, mai săltam o treaptă. În primăvara lui 1958 am debutat în divizia A. Țin minte, chiar într-un meci cheie, cu Steaua. Jucam aripă, în formula: Irimescu — Wusek — Pîlă — Țibuleac. Se pare că nu am jucat

prea rău, fiindcă de atunci n-am mai părăsit nici o dată prima noastră garnitură.

— Văd că ai trecut prin toate clasele marii școli rugbistice a Griviței Roșii. Dar, după cum reiese, ai cam «ars etapele» de sedimentare. Poate, talentul...

— Am săltat, într-adevăr, repede. Poate, chiar prea repede. Dar cam acesta-i drumul mai tuturor rugbiștilor noștri de talent. Ce vrei? Lipsa de cadru...

Și Valeriu Irimescu mi-a depănat o întregă teorie asupra modului cum ar trebui cizelați tinerii rugbiști:

— Socotesc că jucătorii care promovează trebuie să fie formați, maturizați chiar, în echipele de tineret ale clubului. Dar pentru aceasta e necesar ca formațiile de juniori și cele de tineret să joace mult și organizat, și mai ales în spiritul concepției echipei întii. Astfel, promovarea n-ar mai fi o problemă, tinărul evoluînd firesc, relaxat. În caz contrar, în mod obligatoriu apare, odată cu promovarea fiecărui tinăr, un timp mort, de acomodare, în care randamentul e sub cel normal și așteptat.

— Și pentru a nu dezminși, parcă,

rapiditatea ascensiunii, te-ai ruga să relatezi cititorilor noștri cum și când ai smuls tricoul cu nr. 13 al naționalei?

— Am debutat ca aripă, dar acum zece ani m-am consacrat pe centru, alături de prietenul meu Wusek și am îmbrăcat tricoul marcat cu cifra 13. În același an, 1959, am cunoscut și primele emoții de internațional. Am jucat atunci împotriva echipei R.D. Germane, la Birlad, în cadrul XV-lui nostru de tineret. Și am pășit cu dreptul în cariera internațională, fiindcă am învins cu 9—3 o formație de seniori. Dar aproape că nici n-am avut timp să respir, să savurez victoria. În anul următor, în iunie, la nici 20 de ani (n.a. — Irimescu s-a născut la 3 noiembrie 1940), mi s-au deschis porțile raiului. Eram promovată în echipa națională, împreună cu coechipierul meu Mihai Wusek. Și pentru că, așa cum spuneai și dumneavoastră, eu, toată viața, am «ars etapele», intrarea în națională a fost o întâlnire directă cu... Dumnezeu, reprezentat aici, pe pământ, de extraordinarii rugbiști ai Franței. Și debutul a coincis cu o adevărată apoteoză. Învingeam pentru prima dată în lunga istorie a întâlnirilor româno-franceze. Și de ce manieră, cu 11—5! Pentru un tînăr de 20 de ani, veți recunoaște, nu poate exista satisfacție mai mare. Așa, dintr-o dată, m-am călit ca jucător și ca om. Căpătaserăm fulgerător o deplină maturitate sportivă. Iată de ce nu trebuie să mai mire pe nimeni faptul că astăzi, la 26 de ani, sint un om atît de ponderat, de calm. Ce-aș putea să mai aștept? Din ziua aceea, de iunie 1960, aproape că nu am mai părăsit 13-le meu tricolor. Am astăzi 26 de selecții în reprezentativa A.

— E formidabil, Jiri, mai ales pentru vîrsta ta încă fragedă. Istoriștește-ne, în continuare, etapele campaniilor tale victorioase.

— Am cucerit 6 tricouri de campion național cu Grivița Roșie (1958, 1959, 1960, 1962, 1964 și 1967).

— Ce serie formidabilă!

— Era «epoca de aur» a rugbiului nostru grivițean. Dar, vă

asigur, vom reînnoia, cit de curînd, șirul succeselor. În această perioadă am mai avut două culmi: am cîștigat o dată C.C.E. (10—0 cu Stade Montois, în 1964) și o dată am fost finaliști (în 1962, 3—11 cu Béziers).

Și Valeriu Irimescu mi-a răspuns încă, cu amabilitate, la multe întrebări. Unele cu referire directă la subiectul discuției, altele doar tangente. Astfel, am aflat că în continuare «Jiri» — după nevoile echipei sale de club — a jucat cu mult succes și ca un ultim apărător al bucurilor ceferiste, mai ales după retragerea lui Petre Buda. Dar postul care-i convine de minune este cel de centru. Aici, Valeriu își poate dezvolta fantezia, își poate etala măiestria. Dar Irimescu nu este, după cum am înțeles, un egoist. El își împărtășește astăzi cu pasiune cunoștințele mai tinerilor săi coechipieri. Și asta cu atît mai mult, cu cît el a absolvit cu brio anul trecut I.E.F.S., cu excelența medie 10 la examenul de stat. Spre a-și valorifica deplin titlul de profesor de educație fizică s-a alăturat, ca secund, antrenorului său Gheorghe Părcălăbescu, în îndrumarea XV-lui Griviței Roșii pe calea unor noi succese, care au și început să se întrevadă, deși echipa e în completă transformare (vezi meciul cîștigat la echipa campioană de club a Europei, Dinamo, cu 12—3, ca și acel joc pierdut la extremă limită și pe nedrept, cu Steaua, 9—11). E destul, cred, pentru a exemplifica revirimentul formației lui Irimescu.

După ce l-am mai felicitat încă o dată pe autorul celor 15 puncte din partida recentă cu Franța pentru strălucita sa prestație, i-am adresat lui Valeriu Irimescu o întrebare ceva mai indiscretă, legată de jocul de ansamblu al echipei. Voiam să-mi dumiresc o nelămurire. De ce în situații de atac, în avantaj fiind, jucătorii noștri nu atacau cu mai mult aplomb, nu construiau faze clare, ci preferau lovitura de picior destrucțivă, în locul jocului constructiv.

— Pentru că astea au fost indicațiile tactice primite de la antrenori — a sunat net răspunsul lui Irimescu. Trebuia să nu riscăm nimic pentru a nu prilejui francezilor un eventual contra-atac, să jucăm cit mai economic. Federația — ca și noi de altfel — trăiește prea mult cu ideea ace-

Valeriu IRIMESCU — un transformer redutabil.

tui singur meci important pe an și pentru a-și prezerva prestigiul vrea să-l cîștigăm cu orice pret.

— Bine, dar cunoști proverbul «Cine nu riscă...» E foarte adevărat, se poate cîștiga, ca-n cazul nostru. Dar fără ofensivă, orice victorie își pierde din strălucire.

— Să știți că în Franța, cînd mergem cu echipa de club, jucăm cu totul altfel. Iată, turneul Griviței Roșii de la finele anului trecut. Am jucat la fel ca francezii, în atac, deschis, avînd o singură preocupare: să satisfacem publicul francez, atît de competent. Și cred că am reușit...

— Foarte bine. Jocul de atac e singura cale spre progresul rugbiului. Și acum, în încheiere, și-aș mai pune, dragă Jiri, o ultimă întrebare: care îți este cea mai mare dorință sportivă?

— Dorință? Să reducem în vitrina Griviței Roșii titlul de campioni. Ar fi al unsprezecelea din palmaresul clubului. Anul acesta lucrul va fi însă destul de greu de realizat.

I-am urât lui Valeriu Irimescu îndeplinirea tuturor dorințelor și noi succese în ascensiunea sa de-a dreptul napoleoniană.

Dimitrie CALLIMACHI

Echipa Griviței Roșii în campionatul 1968/1969.

În picioare, de la stînga spre dreapta: Gheorghe PĂRCĂLĂBESCU, antrenor principal, Radu DEMIAN — actualmente în Franța, joacă la echipa R.C. Toulon, VELUDA, ATANASIU, MICLESCU, Mircea RUSU, ȘERBU, STOIAN, MOLDOVEANU, IATAN, ONUȚIU, STOENESCU. Jos: OBLEMENCO, IRIMESCU, MIHAI, ȚIBULEAC, WUSEK, TEODORESCU, BRAGA.

GHEORGHE NEGREA:

„Europenele de la București ar trebui să stimuleze dorința de afirmare a fiecărui boxer român“

Ne-a vizitat la redacție Gheorghe Negrea. Fostul campion al anilor trecuți, dispărut inexplicabil din box după retragerea din activitatea competițională, este luat adesea de valul amintirilor și atunci te pomenești cu el, vesel și pus pe... povești. De obicei «atacă» direct, așa cum proceda și pe ring:

— Nu mai aveți vreo poză și pentru mine?

Plicul cu fotografiile «Negrea» s-a cam golit. Dovadă că asalturile lui Ghiță sînt, încă, eficace. Probabil că acum are unul dintre cele mai frumoase albume de fotografii...

De data aceasta îl atacăm noi:

— Te pregătești pentru «europene», Ghiță?

— Am acasă trei medalii de la «europene». Una de aur și două de argint. Dacă ar fi să mai am o dată 20 de ani, aș lua totul de la capăt. La aproape 35, din box îți rămîn doar amintirile. Citeodată îmi fac de lucru cu diplomele, medalile, plachetele, cupele și fotografiile. Fiecare își are «istoria» ei. Veselă sau tristă. Cînd privesc fotografia podiumului de la Praga, revăd filmul meciurilor cu iugoslavul Bogólic, polonezu Wojcekowski,

cehoslovacul Zdenek Cipro și cu bulgarul Petar Spasov. Cu toți m-am luptat pentru medalia mea de aur. Cu Spasov a fost bătaie, nu glumă! Săreau scintei, nu alta! Tare bulgarul, dar nici cu mine nu-mi era rușine. Parcă-l văd și pe ghinionistul de Mircică Dobrescu. Tocmai în finală a trebuit să i se spargă arcada. Ca și la Jocurile Olimpice de la Melbourne, își ude cu lacrimi medalia de argint... Și Vasile Mariuțan... A urmat după mine în finală cu sovieticul Abramov. Nu era chip de cîștigat la Abramov. Dar, bună și medalia de argint! O spun acum. Atunci, însă, îți venea să inebunești...

Și uite așa, trecînd de la una la alta, Negrea te poate «plimba» de la «europene» la Jocurile Olimpice, apoi din nou la «europene».

Un întreg... roman. Il întrerup cu o întrebare:

— Dar la «europenele» noastre cum crezi că o să fie?

— Abia le aștept. După citecsc prin ziare, la București o să se bată recordul de participare. Cred că o să fie o bătălie de o să se ducă vestea. Acum să-i văd pe-ai noștri. «Europenele» de la București ar trebui să stimuleze

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL

XX

de Petre HENT și Paul OCHIALBI

... Au mai fost trei reprize grele pentru Dempsey. Atît de grele, încît a doua zi ziarele scriau că dacă meciul ar fi fost programat pentru 15 runduri, Jack nu ar fi terminat în picioare. Mai tîrziu, Dempsey mărturisese sincer că upercutul acela de la sfîrșitul reprizei a șaptea fusese cea mai teribilă lovitură pe care o primise în toată cariera sa: «Atunci nu m-am gîndit dacă voi fi făcut K.O. sau nu, ci dacă voi mai putea trăi.»

Gene Tunney a cîștigat din nou în fața marelui său adversar, păs-trîndu-și titlul de campion al lumii.

Incidental din rundul șapte al acestui meci cu adevărat senzațional a fost și mai este încă un subiect de discuție pentru specialiștii carului magic. Unii susțin că durata knock-down-ului suferit de Tunney a fost de 14 secunde, alții de 16. Cunoscutul specialist american Nat Fleischer l-a cronometrat la 14 secunde.

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL (XX)

Admiratorii lui Dempsey susțin că numai din greșeala lui nu și-a recucerit titlul. Dacă Jack ar fi plecat imediat în colul neutru, așa cum era regulamentul, arbitrul ar fi numărat de la început și Tunney ar fi pierdut prin K.O. La rîndul său, Tunney s-a apărat susținînd că era departe de a fi K.O., deoarece încă de la «2» s-ar fi putut ridica pentru a relua lupta. Nerezolvată, disputa aceasta a rămas cunoscută în istoria boxului mondial sub numele de «povestea numărătoareii lungi».

Pentru Jack Dempsey, meciul de la 22 septembrie 1927 a fost ultimul din carieră. Deși se discuta despre o a treia partidă Dempsey—Tunney, marele Jack a refuzat să mai urce în ring, retrîndu-se din activitatea competițională. În 1954, celebrul campion mondial al anilor 1919—1926 a fost ales în Casa de Onoare a Boxului. În prezent el este proprietarul unui restaurant din New York și adesea le povestește prietenilor și vizitatorilor peripețiile neuitatei sale meciuri cu Tunney.

Tunney fără Dempsey însemna un campion fără rivali serioși. Gene, boxerul magnific, despre care toți specialiștii afirmă că în ring nu făcea nici un gest inutil, că precizia și eficacitatea loviturilor sale erau maxime, că eschivele și jocul său de picioare erau numai eleganță și măiestrie, s-a retras și el de pe ring la numai zece luni după Dempsey. A mai sustinut un singur meci, la 26 februarie 1928, la New York, învingîndu-l prin abandon în repriza a 11-a pe Tom Heeney, în joc fiind titlul mondial.

Gene Tunney, acest magician al carului magic, s-a retras neînvinș în categoria grea. În toată cariera sa de peste o sută de meciuri, socotîndu-le și pe cele ca amator, el a pierdut o singură partidă, în fața lui Harry Greb. În anul 1955 a fost ales și el în Casa de Onoare a Boxului.

Vestea retragerii lui Tunney a cazut ca un trăsnet în lumea boxului. Pretenđenții la titlul mondial al greilor au răsufiat ușurați și numărul lor a crescut peste noapte. Să-i lăsăm să se pregătească pentru viitoarele bătălii și să ne ocupăm acum de un alt mare campion al cărui nume poate sta alături de cele ale lui Dempsey și Tunney.

GEORGES CARPENTIER

Desigur, nu l-ați uitat pe Georges Carpentier, adversarul lui Jack Dempsey în celebrul meci disputat la 2 iulie 1921, în Statele Unite, la Jersey City. «The orchid man» (omul orhidee), cum îl numeau americanii pe campionul francez, a fost unul dintre cei mai buni pugiliști din vremea sa. Pentru meritele sale Carpentier a fost ales în 1964 în Casa de Onoare a Boxului, alături de cele mai

BOXULUI ROMÂNESC

înaintea marelui eveniment pugilistic
de la București —
CAMPIONATELE EUROPENE

dorința de afirmare a fiecărui boxer român. Și cred că așa va fi. Vom avea o vară pugilistică formidabilă. Închipuiți-vă ce va fi la «naționale». Cine câștigă titlul de campion participă la campionatul european. Băieții din generația mea se băteau nu glumă pentru asemenea... perspective. Cu mici excepții, campionii de azi imi par prea... delicați, prea «stiliști». În ring aș dori să-i văd cât mai «râi». Boxul nu este tenis de masă. Dacă nu-ți doborî tu adversarul, te doboară el. Eu...

— **Nu-ți plac «stiliștii», Ghiță?**
— Ba da. Îmi plac. Dar să știți de la mine că acolo, sus, între corzi, e bine când ai dat un pumn să se simtă că a fost pumn. Când te croia Linca sau Tiță nu era joacă. Te puneau imediat la respect. Iosif Mihalic a fost fără îndoială un mare stilist. Boxul său te incinta. Dacă ar fi avut și forță pe câtă măestrie...

— **Ce șanse acorzi boxerilor români la «europene»?**

— Deși nu s-a prea «văzut» la Jocurile Olimpice, acord prima șansă lui Giju. După cum vedeți, unui stilist. Știe să-ți «fure» puncte și să nu ți le mai dea înapoi. Mexicul a fost, sint sigur, un accident. I se

poate întâmpla oricui. Apoi, Monea. Ion știe meserie și unde lovește se simte. Mă gîndesc și la cele două «muște» Ciucă și Gruescu. Ce fericit aș fi ca unul dintre ei să-l «răzbune», înfirșit, pe Dobrescu...

— **Dar câte medalii crezi că vom câștiga? Văd că ești dispus să-mi dai o întreagă echipă de favoriți.**

— Eu sper două sau chiar trei titluri. Acasă boxezi mult mai bine decît în străinătate. Și apoi nu uitați că spectatorii noștri știu să-și încurajeze reprezentanții. Asta contează enorm. Să simți alături de tine cîteva mii de oameni...

— **Covaci nu-ți place?**
— E un băiat tare și curajos. Atît de curajos încît devine imprudent. El riscă de 10—15 ori într-o singură repriză. Este prea mult. Totuși, cu puțin noroc...

— **Îți mulțumesc, Ghiță și cred că ai să ne mai vizitezi pînă la «europene».**

A plecat «grăbit» ca de obicei. Totuși, nu a uitat să ne spună:

— Poate imi mai găsiți vreo poză...

O avem pregătită, pentru cînd va mai veni pe la noi. Știți, dumnea-voastră...

Petre HENȚ

buletinul „europenelor“

• La Federația română de box a sosit și confirmarea prezenței boxerilor englezi la Campionatele europene de la București. Pînă acum, numărul țărilor înscrise la marea competiție a ajuns la 26. Dintre acestea, șase și-au și anunțat participarea cu echipe complete de cîte 11 sportivi: U.R.S.S., Polonia, Italia, Anglia, Bulgaria și Ungaria. Bineînțeles, acestora li se adaugă și reprezentativa noastră.

• Pentru pugiliștii oaspeți se vor amenaja cîteva săli de antrenament la complexul «23 August» (inclusiv noua sală de atletism unde vor fi montate 4—5 ringuri), la clubul Metalul și, probabil, la Progresul și Steaua. O bună parte din materialele necesare acestor centre de antrenament vor fi furnizate de I.P.M.S. Reghin. Directorul întreprinderii din Reghin a asigurat federația de specialitate că materialele comandate vor fi de cea mai bună calitate și vor sosi la București la termenul fixat.

• Pentru a oferi condiții egale de luptă tuturor participanților, o pereche de mănuși nu va fi întrebuintată decît o singură dată, într-o singură partidă. În felul acesta gradul de uzură al mănușilor nu va putea influența disputele. Ținînd seama de acest

fapt, comisia de organizare a «europenelor» a apreciat că vor fi necesare peste 200 de perechi de mănuși. Acestea au fost comandate în Republica Federală a Germaniei și vor fi mănuși marca «Berg» de opt uncii.

• Cu cîteva zile înainte de începerea campionatelor, va avea loc examenul pentru candidații la titlul de arbitru internațional. Arbitri din mai multe țări vor fi examinați de o comisie a biroului european. Pentru examenul practic se va organiza o competiție pugilistică, bineînțeles cu concursul boxerilor români neangajați la «europene».

• În vederea pregătirii pentru «europene» federația noastră de specialitate a alcătuit două loturi: «A» și de tineret. Din primul lot, pregătit de antrenorii Ion Popa și Cristian Panaitescu fac parte Ciucă, Gruescu, Giju, Buzuluc, Simion Aurel, Stanef, Cutoșov, Antoniu, Zilberman, Covaci, Chivăr, Monea, Alexe și Iancu Anghel. «Tineretul», antrenat de Constantin Dumitrescu și Ion Chiriac, are următoarea componență: Ivan Vasile, Lumezeanu, Ganea, Pascuale luga, Nedelcea, Bumb, Dobrescu, Ene, Popa, Gorf, Năstac, Stumf, Cojocaru, Marin Constantinescu și Sănătescu.

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL (XX)

mari figuri ale ringului mondial, printre care se numără și celebrii săi adversari Dempsey și Tunney.

Francezilor le place să spună că «nobilă artă» se confundă cu numele lui Georges Carpentier, magnificul lor campion. Și nu greșesc, deoarece boxerul francez a fost un adevărat geniu al ringului. Cu un stil de luptă elegant, cu reflexe uimitoare, cu o viteză de execuție excepțională, cu o tehnică rar întîlnită,

Georges Carpentier (stînga) împreună cu celebrul Charlie Chaplin, unul dintre prietenii săi.

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL (XX)

Carpentier — cel mai bun pugilist francez din toate timpurile — și-a încîntat admiratorii din zeci de orașe ale lumii. Iată de ce fostul campion mondial al «semigreilor» nu poate lipsi nici din modestele noastre «File».

UN «PUGILIST» PRECOCE

Georges Carpentier s-a născut în micul orașel minor Liévin, în apropiere de Lens, la 12 ianuarie 1894. Și poate că despre Georges nu s-ar fi vorbit atît pe-ntregul pămînt, dacă bătrînul Carpentier, sătul de nebuniile fiului său, care se bătea cu toți copiii vecinilor, nu l-ar fi dus să-și consume surplusul de energie în sala de gimnastică «Regeneratrice» din Lens.

— Poftim, domnule Descamps. Asta-i mica «bombă» a familiei — l-a prezentat bătrînul Carpentier pe Georges directorului sălii. Deși are doar nouă ani mi-a scos păr alb. De dimineața și pînă seara nu face altceva decît să se bată cu copiii. Poate că gimnastica îl va mai liniști...

Francois Descamps, același om pe care l-am întîlnit în colțul lui Carpentier la meciul cu Dempsey, l-a privit zîmbind pe simpaticul neastîmpărat, care se uita curios la aparatele din sală.

— Cred, domnule Carpentier, că Georges și cu mine vom deveni buni prieteni...

Cine ar fi bănuț atunci că Descamps și tînărul său elev vor deveni celebri unul prin altul? Primul ca manager, al doilea ca boxer, campion mondial!

Micul Georges a început vizitele la sala «Regeneratrice». Aparatele de gimnastică l-au pasionat cîva timp, apoi au început să-l plictisească. Trebuia să repeți de foarte multe ori un exercițiu ca să-și iasă bine. Mult mai atractive i-au părut antrenamentele de «savata» (box francez în care erau admise și loviturile cu piciorul). Adesea înlemnea lîngă vreun aparat de gimnastică și privea cu pasiune luptătorii care se loveau destul de puternic. «Ah, dacă m-ar lăsa și pe mine. Le-aș arăta cu cum se dă un pumn și mai ales o lovitură de picior...»

Lui Francois Descamps nu i-a trebuit mult timp să ghicească gîndurile tînărului său elev. Au început antrenamentele și progresele rapide făcute de Georges l-au uimit pe Descamps.

În 1906, la 4 decembrie, deși nu împlinise 13 ani, Georges debutează la Bethune în campionatul de box francez al arondismentului Pas-de-Calais, uluind spectatorii cu agilitatea sa. Doi ani mai tîrziu, Francois Descamps își lansează elevul în iureșul boxului din capitala Franței. La Paris, Georges renunță la «savata» în favoarea boxului englez. Grăbit ca de obicei, Carpentier nu stă mult pe gînduri și acceptă să devină profesionist. Avea 14 ani și... 45 kg.

(Va urma)

JIUL etalonul seriozității

PALMAREȘUL ÎN CAMPIONAT...

1937/38	Locul 8 în seria I a diviziei A (10 echipe)	18	5	4	9	25	: 43	14
	JIUL retrogradează în divizia B							
1938/39	Joacă în divizia B							
1939/40	Joacă în divizia B							
1940/41	Joacă în seria a II-a a diviziei B, pe care o câștigă, dar divizia națională se întrerupe din cauza războiului							
1946/47	Locul 12 (14 echipe) în divizia A	26	7	4	15	39	: 67	18
1947/48	Locul 10 (16 echipe)	29	10	7	12	46	: 62	27
1948/49	Locul 5 (14 echipe)	26	11	8	7	44	: 40	22
1950	Locul 6 (12 echipe)	22	7	8	7	39	: 38	22
1951	Locul 7 (12 echipe)	22	6	8	8	23	: 24	20
1952	Locul 9 (12 echipe)	22	5	8	9	24	: 38	18
1953	Locul 9 (12 echipe)	21	6	6	9	23	: 32	18
1954	Locul 9 (14 echipe)	26	6	12	8	28	: 35	24
1955	Locul 8 (13 echipe)	24	8	6	10	30	: 39	22
1956	Locul 10 (13 echipe)	24	8	6	10	29	: 35	22
1957/58	Locul 5 (12 echipe)	22	11	4	7	27	: 19	26
1958/59	Locul 9 (12 echipe)	22	7	4	11	26	: 42	18
1959/60	Locul 12 (12 echipe)	22	2	7	13	17	: 49	11
	JIUL retrogradează în divizia B							
1960/61	Revenirea în prima divizie							
1961/62	Locul 12 (14 echipe)	26	8	6	12	39	: 49	22
	JIUL retrogradează în divizia B							
1962/63	Joacă în B							
1963/64	Joacă în B							
1964/65	Joacă în B							
1965/66	Joacă în B și promovează în A							
1966/67	Locul 8 (14 echipe)	26	11	3	12	41	: 32	25
1967/68	Locul 8 (14 echipe)	26	11	3	12	36	: 36	25

...ȘI ÎN CUPA ROMÂNIEI

1933/34	Absență în optimi
1934/35	Absență în optimi
1935/36	Absență în optimi
1936/37	Eliminată în sferturi: 1—4 cu Venus
1937/38	Eliminată în sferturi: 0—4 cu Victoria Cluj
1938/39	Absență în optimi
1939/40	Absență în optimi
1940/41	Eliminată în optimi: 0—3 cu Metalosport Călan
1941/42	Absență în optimi
1942/43	Eliminată în semifinală: 1—2 cu CFR Turnu Severin
1947/48	Absență în optimi
1948/49	Absență în optimi
1950	Eliminată în optimi: 2—6 cu CFR Arad
1951	Absență în optimi
1952	Absență în optimi
1953	Absență în optimi
1954	Absență în optimi
1955	Absență în optimi
1956	Absență în optimi
1957/58	Eliminată în optimi: 0—2 cu Steagul roșu
1958/59	Absență în optimi
1959/60	Absență în optimi
1960/61	Absență în optimi
1961/62	Eliminată în optimi: 4—4 și 1—4 cu Steagul roșu
1962/63	Absență în optimi
1963/64	Absență în optimi
1964/65	Absență în optimi
1965/66	Absență în optimi
1966/67	Absență în optimi
1967/68	Eliminată în optimi: 1—1 cu Vagonul Arad, echipă de categorie inferioară.

ECHIPA ULTIMULUI DECENIU
alcătuită de antrenorul Vasile Lazăr

TALPAI	PANAIT	STOCKER	VASIU
MARTINOVICI	CRĂCIUN	O. POPESCU	PERONESCU
	LIBARDI	GABOR	

LEGENDA COPERTEI IV

STAN	11 febr. 1945	—	1,79 m	—	74 kg
GEORGESCU	15 febr. 1941	—	1,82 m	—	79 kg
GEORGEVICI	6 iunie 1943	—	1,79 m	—	76 kg
STOCKER	23 nov. 1942	—	1,90 m	—	84 kg
MIHAI	24 sept. 1939	—	1,78 m	—	70 kg
NAIDIN	13 apr. 1946	—	1,78 m	—	74 kg
PERONESCU	21 sept. 1937	—	1,70 m	—	62 kg
GRIZEA	24 ian. 1946	—	1,74 m	—	70 kg
LIBARDI	27 aug. 1942	—	1,75 m	—	70 kg
O. POPESCU	25 apr. 1938	—	1,67 m	—	66 kg
SANDU	1 ian. 1942	—	1,67 m	—	66 kg

Cei care urmăresc indeaproape și consecvent mersul echipei Jiul în fotbalul românesc vor fi de acord că îndelungata sa conviețuire cu celelalte echipe de A se sprijină pe un suport moral ce însușește potențe neobișnuite: SERIOZITATE.

Cu acest atribut Jiul își adâncește tradiția începută în 1922 (prin înființarea Clubului Athletic Muncitoresc Petroșani) și speră să marcheze în acest campionat un salt valoric, conturabil deațfel după încheierea primei părți.

Calificată nu demult drept cea mai eficientă echipă a campionatului, Jiul, antrenată de Ozon, se mindrește astăzi cu... apărarea sa. Reprezintă această particularitate un câștig? Răspunsul este afirmativ, pentru că Jiul nu face din apărare un scop în sine. În ciuda aparențelor, echipa nu se betonează în deplasare, așifind, dimpotrivă, cel mai pur stil ofensiv. În «tief»-ul propriu, Jiul a abandonat demult ideea câștigării punctelor cu orice preț, oferind, dimpotrivă, partenerilor de joc, șansa realizării unor câștiguri materiale (vezi meciurile egale cu U. Craiova, U.T.A. și Dinamo București). Această atitudine este dictată de cunoașterea posibilităților proprii pentru meciurile jucate «afară», de unde echipa a adus, după U.T.A. — liderul de toamnă și campioana Steaua, cele mai multe puncte. Plusul valoric de care vorbeam s-ar traduce deci prin aducerea la același numitor — în sens pozitiv — a celor două compartimente: apărarea și atacul. Aceasta este sinonim cu faptul că Libardi trebuie să revină la valoarea care l-a consacrat, cu acela că Naidin să devină mai incisiv, mai ferm în fructificarea unor situații risipite prea ușor acum, cu adaptarea lui Achim la caracteristica de seriozitate a echipei. Să adăugăm aici valoarea constant ridicată a «veteranului» Peronescu, omniprezența lui Sandu, evaluată prin dezvoltarea unui imens lucru mecanic, luciditatea în teren a lui Octavian Popescu și, bineînțeles, siguranța din ce în ce mai evidentă a liniei de fund, pentru a avea în față profilul unei echipe ce ar putea emite mai mult decit modesta pretenție de a supraviețui în A. Oricum, Jiul se încadrează cu demnitate, chiar mai mult, cu valoare, în ceea ce a marcat cu prioritate începutul acestei ediții a campionatului: *asaltul provinciei.*

Aurel DULA

ății

TITUS OZON
antrenor principal

Dacă acest nume ne evocă cariera prestigioasă a unui mare fotbalist, dispunem de mai puține elemente care s-o definească pe cea de antrenor.

Într-adevăr, în perioada anilor 1948—1964, fotbalistul Ozon a făcut epocă la Unirea Tricolor, Dinamo, Progresul sau Rapid. Se poate spune, fără teama de a greși, că acest nume este printre cele mai reprezentative din fotbalul românesc. De altfel, Ozon deține un titlu de invidiat: este golgheterul absolut al Diviziei naționale A, din istoria fotbalului românesc, cu 157 goluri înscrise.

Ca antrenor, a debutat în 1964 la Progresul, într-o perioadă când soarta acestei echipe era dintre cele mai precare.

Jiul este cea de a treia tentativă a sa (a activat ca antrenor și la Rapid) și se pare a fi și cea mai reușită. A preluat echipa de la Ștefan Coidum, la începutul acestui campionat și a situat-o la terminarea turului în prima jumătate a clasamentului, nu atât din punctul de vedere al cifrelor, cât mai ales din acela al realizărilor în teren.

Titus Ozon s-a născut la București, în 13 mai 1927.

**EMIL
CIURDĂRESCU**
antrenor secund

S-a născut la Orăștie, la 15 mai 1933. Începuturile sale fotbalistice se fac remarcate în orașul natal: în 1947, la C.S.M. Orăștie, apoi la C.F.R. Arad, din nou la Orăștie, iar în 1956 debutează la Jiul în categoria A, unde activează pînă în anul 1963.

Ciurdărescu, fostul centru atacant, s-a impus ca un jucător de o deosebită tenacitate. Era ceea ce se cheamă un jucător de tip «buldozer», foarte penetrant, excelent șuter și cu o activitate atât de laborioasă în cursul meciului, încît fluierul de final al partidelor părea că îl deranjează.

Este «secund» la Jiul din vara acestui an, activînd înainte ca antrenor al unor echipe de județ (Minerul, Aninoasa, Minerul Vulcan) sau la «tineretul» Jiului. Fire modestă și conștiincioasă, Emil Ciurdărescu constituie un real ajutor «principalului» Titus Ozon.

4

1. Prin corectitudinea acestei execuții, Peronescu vedește calități devenite constante în jocul său: tehnicitate, viteză, capacitate mare de efort, multă experiență și, mai ales, un accentuat spirit de echipă.

2. Petre Libardi, omul de «concepție» al Jiului.

3-4. O. Popescu și Talpai, doi dintre «contemporanii» care și-au cîștigat un loc în echipa deceniului, mulțumită unei valori de ansamblu incontestabile.

5. V. Ionescu — accidental grav în meciul cu Crișul, este jucătorul de șoc al echipei, dar din nefericire, mereu urmărit de... ghinion.

5

De la Rudy Wetze

POVEȘTEA
ECHIPEI NAȚIONALE
DE FOTBAL
DE LA MONTEVIDEO
1930 ȘI PÎNĂ ASTĂZI

1940

Anul 1940, care cuprinde meciurile 83—87 din istoria echipei naționale, reprezintă un moment de vîrf în ceea ce privește calitatea adversarilor întîlniți. Campioana mondială (Italia), vicecampiona mondială (Ungaria), puternica echipă a Germaniei (întărită cu jucători austrieci) și întotdeauna redutabila formație a Iugoslaviei au fost adversarii noștri. Dacă mai adăugăm că primele trei echipe au fost amfitrioanele noastre, argumentele în privința dificultății sezonului 1940 devin inutile.

Anul 1940 are un bilanț pozitiv, mai ales dacă ținem seama de condițiile speciale în care a fost organizat meciul cu Germania. Acest meci a fost programat în pripă. Jucătorii Venusului au fost întorși din concediul lor de la mare, iar toți ceilalți au fost culeși și ei de pe drum.

Anul 1940 reprezintă și un moment de curaj în viața selecționarului unic ing. Virgil Economu. Într-o perioadă în care marile vedete ale fotbalului românesc păreau de neclintit, deși anii treceau nemiloși, selecționarul unic a trecut la întinerirea masivă a echipei, văzînd în aceasta singura soluție.

Din păcate, așa cum vom vedea în anii care vor veni, frumosul succes din meciul cu Iugoslavia, la Belgrad, care reprezintă de altfel o incununare a ideii de întinerire, nu va putea să se extindă din motive obiective, adică din cauza războiului.

83. ROMÂNIA - IUGOSLAVIA 3-3 (2-2)

București, 31 martie 1940

ROMÂNIA: Justin — Sfera, Felecan I — Vintilă, Rășinaru, Lupaș — Bindea, Mihăilescu, Baratki, Bogdan, Gică Popescu.

IUGOSLAVIA: Lovrici — Stoilkovici, Dubaț — Manola, Draghicevici, Lehner — Tirnanici, Valejarevici, Petrovici, Bozovici, Nikolici.

Au marcat: Tirnanici (min. 12), Bindea (min. 25), Bozovici (min. 41), Baratki (min. 44), Valejarevici (min. 60), Bindea (min. 67).

Arbitru: Rubint (Ungaria).

Un nou draw cu Iugoslavia, care confirmă tradiția jocurilor foarte strînse dintre echipele noastre. De remarcat faptul că echipa noastră, deși a fost condusă de trei ori, a izbutit să egaleze, de fiecare dată, după numai câteva minute. Cîteva păreri despre meci:

Tirnanici: «Teama mea de agresivitatea echipei dv. s-a dovedit întemeiată. În general, jocul a fost egal, iar scorul reflectă realitatea.»

Dubaț: «De trei ori am avut victoria în mîna, dar, de fiecare dată, Bindea și Baratki, jucători de clasă, au izbutit să egaleze printr-un efort personal.»

Lovrici: «Niciodată n-am văzut echipa română jucînd atît de slab.

Aș spune că n-a avut sistem și a jucat la întîmplare. A depus, însă, mult suflet. De la noi, toți fotbalistii au jucat bine, cu o singură excepție: eu.»

Lehner: «Mi admir în mod deosebit pe Bindea, Sfera, Baratki.»

(Deși acest meci a fost primul din cadrul «Cupei bazinului dunărean», echipa iugoslavă a trecut pe primul loc, deoarece, în aceeași zi, juniorii iugoslavi au cîștigat cu 2—0).

Meciul cu Iugoslavia a confirmat din nou — cum rezultă, de altfel, și din declarația lui Lovrici — că echipa noastră a izbutit și de astădată să suplinească prin elan unele carențe tehnice și tactice.

România-Iugoslavia 3-3, pe A.N.E.F.

84. ITALIA - ROMÂNIA 2-1 (0-0)

Roma, 14 aprilie 1940.

ITALIA: Olivieri — Pagotto, Ricci — Locatelli, Olmi, Campatelli — Biavatti, Piola, Bertoni, De Maria, Reguzzoni.

ROMÂNIA: David — Sfera, Lengheriu — Vintilă, Iuhasz, Lupaș — Bindea, Mihăilescu, Baratki, Reuter, Gică Popescu.

Au marcat: Baratki (min. 47), Biavatti (min. 40), Piola (min. 69).
Arbitru: Beranek (Germania).

Unul din meciurile istorice ale echipei noastre naționale. În minutul 60 îi conduceam încă pe campionii mondiali, la ei acasă. Italienii ne-au dominat mult, dar apărarea noastră, și mai ales David, au făcut un joc excelent. Iată de altfel notele care au fost acordate jucătorilor noștri: David 10, Sfera 9, Lengheriu 7, Vintilă 7, Iuhasz 5, Lupaș 4, Bindea 6, Mihăilescu 6, Baratki 7, Reuter 5, Gică Popescu 6. După cum se vede, notele scad de la 1 spre 11, sugerînd fizionomia jocului. După un gol foarte frumos înscris de Baratki, egalarea s-a produs în condiții de-a dreptul stupide. Lengheriu a avut mingea în careul mic, David aștepta primirea ei, dar fundasul a preferat o dega-

jare. Mingea s-a izbit de Biavatti și a intrat în gol. În minutul 69, Piola a înscris golul victoriei, printr-o foarte frumoasă lovitură de cap. Menționăm de altfel că jocul echipei italiene a fost mult mai clar în momentul în care, după înscrierea golului de către Baratki, Piola a trecut în centru, în locul lui Bertoni. În general, a fost un joc dur.

Din nou constatăm o similitudine în jocurile româno-italiene. Peste aproape 30 de ani, Dinamo va avea 0—0 în jocul cu Inter, pînă în minutul 67, pentru a fi străpuns printr-un penalty. De asemenea, în 1967, la Neapole, Dobrin va deschide scorul, iar italienii vor egala dintr-o mare greșeală a lui Datcu.

În drum spre Roma, la Triest.

Jos: Sepci, Petrică Rădulescu, Lengheriu, dr. Dumitrescu, Lupaș, Mihăilescu, Gică Popescu.

Sus: al doilea din stînga: Baratki

Pe extrema dreaptă: David și Reuter.

er la Pircălab

ACUM
29
DE ANI...

de Ioan CHIRILĂ

de Virgil ECONOMU

85. UNGARIA - ROMÂNIA 2-0 (0-0)

Budapesta, 19 mai 1940.

UNGARIA: Csikos — Pokozay, Polgar — Szalay, Sarosi III, Dudas — Kincses, Dr. Sarosi, Toldi, Harangozo, Gyetvay.
ROMÂNIA: David — Sfera, Lengheriu — Vincilă, Iuhasz, Demetrovici — Bindea, Spielman, Baratki, Reuter, Gică Popescu.
Au marcat: Dr. Sarosi (min. 49), Gyetvay (min. 74).
Arbitru: Popovici (Iugoslavia).

La numai o lună după ce am dat replica campioanei mondiale, la ea acasă, echipa noastră națională a jucat și în țara finalistei «Cupei Jules Rimet». Echipa Ungariei și-a impus clasa incontestabilă, dar după destule eforturi, vizibile de altfel din evoluția scorului.

(La 2-0, Bindea a marcat, dar golul a fost anulat pe motiv de ofsaid).

Din nou David a făcut un joc foarte bun. De asemenea — Sfera. Ungurii au câștigat datorită jocului excelent al liniei de mijloc.

Fotbalul românesc traversa un mo-

ment favorabil. Ca o confirmare, menționăm că în aceeași zi echipa noastră națională B a învins Ungaria, la București, cu 5-1. Iată formația noastră: Pavlovici — Petrescu, Slivăș — Șiclovan, Rășinaru, Lupăș — Covaci II, Ploșteanu, Cociuban II, Bodola, Iordache.

După numai o lună se va produce o nouă confirmare a efervecenței pozitive care domnea în fotbalul nostru Rapid București avea să elimine din Cupa Europei Centrale puternica echipă maghiară Ungaria, câștigând — ceea ce se întâmplă atît de rar în fotbalul nostru — atît la Budapesta, cit și la București.

Din păcate, ca întotdeauna, dușul rece nu va întârzia să vină. Iar pentru aceasta nu e nevoie decît să coborîți privirea cu doar cîteva rînduri.

86. GERMANIA - ROMÂNIA 9-3 (4-0)

Frankfurt pe Main, 14 iulie 1940.

GERMANIA: Martinek — Janes, Moog — Kupfer, Kreiger, Kitzinger — Pflener, Hahneman, Walter, Fiederer, Artl.
ROMÂNIA: David — Slivăș, Lengheriu — Moldoveanu, Iuhasz, Lupăș — Orza, Ploșteanu, Baratki, Reuter, Bogdan.
Au marcat: Pflener (min. 16), Hahneman (min. 19 și 26), Walter (min. 33), Baratki (min. 53), Fiederer (min. 58), Pflener (min. 59), Fiederer (min. 63), Ploșteanu (min. 70), Walter (min. 76), Baratki (min. 79), Walter (min. 81).
Arbitru: Scorzoni (Italia).

efortului a fost foarte puțin tratată, ea fiind principala cauză a marilor noastre infringeri. De asemenea, ea demonstrează, ca și astăzi, că în multe ocazii au fost contractate meciuri la date nepotrivite, cînd interesele echipei naționale nu puteau fi apărate.

De atunci, istoria s-a repetat de multe ori.

E cel puțin ciudat ca la două luni după ce ai condus echipa mondială cu 1-0, la ea acasă, să primești 9 goluri de la «unsprezecelea» Germaniei.

Se pare că echipa României a jucat în Germania în condiții speciale. Menționăm, între altele, că jucătorii Rapidului au fost luați cu trenul, din mers, de la Subotîța, unde jucaseră al treilea meci în decurs de o săptămînă, contra lui Gradjanski, în semifinala Cupei Europei Centrale. Și jucătorii feroviari erau 5 la număr. Iată de altfel o declarație a unui conducător al echipei feroviare, făcută cu mult înainte de meciul cu Germania: «Trebuie să ne gîndim serios la echipa pe care o vom prezenta în viitorul sezon (este vorba de Rapid — n.r.). Ne sînt necesari oameni noi pentru la toamnă, oameni odihniți, deoarece cele 5 meciuri disputate în Cupa Europei Centrale de către jucătorii noștri echivalează ca efort cu un întreg campionat».

Meciul pierdut la Frankfurt pe Main, cu un scor de rugbi, demonstrează că și atunci, ca și acum, problema dozirii

Echipa României la Frankfurt

Sus: Mihăilescu, Petrică Rădulescu, Orza, Ploșteanu, Baratki, Reuter, Bogdan, Albu. În mijloc: Moldoveanu, Iuhasz, Lupăș. Jos, apărarea imediată: Slivăș, David, Lengheriu.

87. IUGOSLAVIA - ROMÂNIA 1-2 (1-1)

Belgrad, 22 septembrie 1940.

IUGOSLAVIA: Glaser — Stoilkovici, Matosici — Manola, Draghievi, Lehner — Zimmermanci, Valejarevici, Railici, Petrovici, Wolker.
ROMÂNIA: David — Slivăș, Lengheriu — Simatoc, Rășinaru, Lupăș — Coracu, Ploșteanu, Constantinescu-Grecu, Bogdan, Gică Popescu.
Au marcat: Petrovici (min. 17), Gică Popescu (min. 41), Bogdan (min. 51).
Arbitru: Datillo (Italia).

Ultimul meci al anului 1940 se încheie cu o mare performanță. Echipa Iugoslaviei, care ne ținuse în șah la București în meciul susținut în primăvară, a fost învinsă, împotriva tuturor previziunilor. Într-adevăr, privind formația care a câștigat la Belgrad, nu poți

să nu fii surprins de mulțimea numelor noi și de absența tuturor marilor vedete ale fotbalului nostru. Cu această echipă de tineri, România a realizat ceea ce puține echipe din lume reușesc să realizeze la Belgrad.

David a încheiat cu prilejul acestui

meci un sezon formidabil. El a jucat ca un mare portar la Roma, la Budapesta și la Belgrad. (Meciul de la Frankfurt iese din condiția obișnuitului).

Victoria de la Belgrad a confirmat încă odată un adevăr care rezistă și astăzi în fotbalul nostru. Acest adevăr este foarte simplu. Ori de cîte ori echipa noastră a mizat pe arma simplă a elanului și a efortului total în teren, ea a izbutit să suplinească inferioritatea tehnică pe care a avut-o deseori împotriva marilor echipe.

Meciul cu Iugoslavia încheie o epocă în istoria fotbalului nostru. În anul următor va începe suita de meciuri artificiale, care înseamnă practic ieșirea fotbalului nostru din circuitul european în care izbutisem să-l înscriem după eforturile insistente din ultimii patru ani.

Reprezentativa țării noastre se află angajată acum nu numai în cîteva importante întîlniri amicale, dar și în pasionanta luptă de calificare pentru turneul final al «C.M.», ediția Mexic 1970. Iată de ce cred că ar fi oportună o scurtă «retrospectivă» a activității internaționale, desfășurată tot de o reprezentativă a României cu aproape trei decenii în urmă — mai precis în anul 1940. Atunci au fost susținute nu mai puțin de cinci partide și nu cu formații de a doua mînă, ci de-a dreptul cu cele mai valoroase team-uri ale fotbalului european — tot atît de temute astăzi, ca și ieri.

Eram selecționerul unic al reprezentativei României. Rolul acesta de neînviat l-am înțeles nu numai pentru simpla alcătuire a echipei naționale, ci și pentru formarea unui STIL DE JOC, care să pornească din suma însușirilor proprii jucătorilor noștri, cit mai mult potențate printr-un SISTEM ROMÂNESC, singura carte de vizită a unui fotbal original și puternic conturat în marele concert al acestui sport pe plan mondial.

Pregătirea am asigurată-o cu mijloace care nici acum nu prea sînt utilizate, dirijarea evoluției jucătorilor în partide la două porți, cu MICROFONUL. (După 29 de ani s-a renunțat la acest mijloc!) Ajutoare la antrenamente erau «eleivi» primei școli naționale, pe care am înființat-o în 1939 — Petre Steinbach, A. Sepci, Coloman Braun-Bogdan și Deac. Metoda «W» a fost adaptată cu mare discernămint la calitățile fundamentale — fizice și psihice — cu care jucătorii noștri erau din plin înzestrați și de care nu duc lipsă nici astăzi: reflexe prompte, mare mobilitate, fantezie creatoare, senzizare și soluționare rapidă a oricărei situații imprevizibile.

Cu o asemenea pregătire, ca și cu încrederea ce și-au dobîndit-o în propriile lor posibilități — dar și cu infuzia de tinerete ce-am făcut-o echipei (cu Mircea David, Gică Popescu, Rășinaru, Mihăilescu, Reuter, Oană, Vincilă, Ion Bogdan) — am reușit să ținem în șah reprezentativa Italiei, cu celebrii Piola, Olivieri, De Maria, Locatelli, Biavati, Bertoni și Reguzzoni, chiar la Roma, printr-o repriză «albă» și prin golul ce ni l-a înscris din rîcoșarea mingii din spatele unui atacant italian, aflat în apropierea suprafeței noastre de pedeapsă. Așa am realizat meciul egal la București (3-3) cu selecționata Iugoslaviei, care a învins apoi, la Viena, puternica echipă a Germaniei, din care făceau parte și reprezentanții Wunderteam-ului austriac. Această «politică» a echipei naționale, explică și acel 1-1 cu Ungaria, la București în 1939, și acel 0-0 din prima repriză, cu aceeași echipă, la Budapesta. — Și aceasta, după ce Ungaria zdrobise selecționata Franței: cu 13-0! Am capotat numai în fața Germaniei, la Frankfurt pe Main (3-9), și aceasta pentru că ni s-a impus să jucăm în plină vacanță, cînd Venus se afla la mare, iar Rapid dăduse lupta pe viață și pe moarte în trei meciuri succesive, cu Gradjanski. (Să nu se uite că în partida de la Frankfurt debută Fritz Walter, minunea fotbalului german de mai tîrziu, din Elveția — 1954).

Dar, un asemenea «hehe, fugaces anni» ar putea fi pus în ecuația contemporană prin aceeași seriozitate în muncă, prin aceeași totală dăruire în luptă.

TE ROG, MÀRIO!

(sau în amintirea
marii „remize“ cu Anglia)

reportaj de pe Wembley de la IOAN CHIRILĂ

14 ianuarie 1999... Orelle 13,55...

Parisul a rămas în urmă... Cu domnul Bertin al lui Ingres... Cu la Belle Feronière, care e, între noi fie spus, mult mai frumoasă și mai shocking decât Mona Lisa... Cu gladiatorul Borghese repezind brațul spre, dacă vreți, secolul nostru... Cu femeia aceea bătrână care ne-a dus cu taxiul de la Invalides la Saint-Michel și pe care am împiedicat-o să ne dea jos valizele grele... Cu scribul egiptean... Da... Da... Cu Scribul pe care, acum 20 de ani, l-am bănuțit undeva departe... Sau, mai bine zis, undeva mult mai departe decât în această sală de lângă Ramses, unde... Ce unde?

Da... Zburăm spre Londra... Toată noaptea am implorat cerul să alunge norii de pe Canalul Minecii... Unde înotătoarea aceea suedeză, pare-mi-se Soerensen... Și nu numai ea... Ca să vedem Normandia... De la 7000 de metri... Ca în ajunul «zilei celei mai lungi»... Și să zărim «crateretele» de nisip ale calului negru al lui Peter O'Toole...

Degeaba... Focuri de artificii... Totul e fals. Un cronicar de fotbal care zboară spre Londra minte cînd spune că se gîndește la Bertin, la Ramses și la Peter O'Toole... Minte... Pentru că mai sînt doar 37 de ore pînă la God save the Queen și pînă la Te slăvim România ... și...

Da, minte cînd spune că se gîndește la Big Ben la ora cînd Bobby Charlton își ascute cramioanele ca să-l pedepsească pe Asparuhov «executîndu-l» pe Gornea...

Se apropie Londra... Sau, mai frumos, cum spune stewardesa cea blondă, London... Caut Tamisa... Dar, între timp, descopăr cinci terenuri de foot-ball, înșirate ca măgelele... Caut Hyde-Park-ul. În zadar... Zăresc doar cuburi afumate, despărțite prin pătrățelele verzi ale terenurilor de foot-ball... Caut statuia lui Nelson... Inutil... Pătrățelele verzi ale gazonului, fixate de capsele albe ale barelor, continuă să alerge pe sub aripa tremurîndă a Boeing-ului. (Pare-mi-se fratele celui căzut acum cîteva zile lângă locurile ultimului popas al lui Wilhelm Cuceritorul...)

Am sosit... Vameșii sînt aspri... Trîntesc bagajele, ca să spargă sticla de coniac nedeclarată... Răsfoiesc, plictisiți, pașapoartele... Caută viza lui Kingdom... Deodată, însă, al meu se luminează:

- Ați venit pentru match? Sînteți români?
- Da!
- Vă urez succes!
- Succes?!?!
- Nu vă mirați. Sînt scoțian.

Înaintăm pe Kensington Road. Autobuzul se mișcă greu. Pentru că toate drumurile duc spre Wembley...

Astăseară s-a anunțat că s-au vîndut 80 000 de bilete.

- Cum explicați, mister George?
- Jucăm împotriva unei echipe cu care am făcut doar 0-0.

— Bine, dar la Liège, cu Standard...
— Permiteți-ne ca în 120 de ani să fi învățat că singurul match adevărat e cel înaintea căruia se cîntă Imnurile...

Urcăm treptele catedralei foot-ball-ului... Luminile sînt slabe... Jos, în vale, spre parking, vreo 50 de bobby-călare patrulează în fața intrărilor... Mai sînt vreo 25 de minute și stadionul e gol...

Am ajuns la masa presei. O sută de fotolii jos... O sută — sus. Gazonul doarme încă... O prelată lungă îl împarte în două.

Mai sînt 20 de minute. Fanfara cîntă — mi se spune — de mult. Operetă... My fair lady... When the reds go marching in... În lojile de... orchestră, capionate cu pereți de sticlă, chelnerițe elegante îl string la piept pe Johnny Walker și împart zimbete, depunînd liste în care s-a uitat demult că lira se împarte în 20 de shillingi.

La masa presei sîntem doar trei. **Rumania...** Englezii se respectă, jos, la bufet... E ora consommé-ului de pește... Fanfara cîntă... Stadionul e încă gol... Mai sînt doar 13 sau 12 minute... «Cine spunea că s-au vîndut 80 000 de bilete?»

E frig... Fanfara nu face pauze... Capelmaistrul întoarce tacticos foile... Îl invidiem. Noi, cei trei, tremurăm... Sufflă un vînt rece dinspre Liège.

A venit și Réthacker de la L'Equipe. Ne atacă direct:

- Très interessant... L'équipe roumaine sans Părcălab, sans Dobrin, sans Ghergheli...
- Minutetele curg greu. Crainicul bombardează

Bravo, Dumitrache!

COPERTA NOASTRĂ

Gornea și debutantul Radford (Arsenal).

tribunele negre. Îi adaugă o silabă lui Gornea. Se corectează de trei ori la Sătmăreanu... Îl pierde pe h la Dumitrache...

Stadionul e plin. Acum 10 minute era încă gol. E frig... Fanfara renunță la My fair lady... Se îndreaptă spre centru.

Apar echipele. Timp de câteva secunde nu-mi dau seama cine sînt ai noștri. Wembley-ul urlă, agitînd steagurile. Corul celor 80 000 cîntă Rule Britannia. Apoi se face liniște. God save the Queen! Îl zăresc pe Boc. Îmi place să-l privesc. E singurul care se uită în sus. Mă gîndesc că la noi acasă, în noiembrie, God save the Queen se cînta primul, ca pentru oaspeți...

S-au încheiat imnurile. Tribunele urlă. Jos mișună redingotele. Bryan Glanville, de la Sunday Times, îmi atrage atenția că «bărbatul care strînge mina căpitanilor» e ducele de Gloucester.

A început match-ul. Mă cuprind fiorii. Betonul Wembley-ului...

Au trecut 5 minute. Ziaristii englezi au ceai în călimări albe. Jos, în valea cea verde a Wembley-ului, Radu Nunweiler a băgat capul între umeri. «Decarul» de pe spatele lui a devenit un simplu «U».

Minutele trec. Ziaristii englezi inhalează aburii celebrului lor tea. Dumitrache pune prima croșetă. Stiles cade. Wembley-ul aplaudă. Ziaristii englezi agită «Ronson»-urile. Și minutele trec. Domide trimite o pasă de 50 de metri. Tribunele aplaudă. «E pasa lor».

Da, istoria e gata să spună din nou veto. Jackie Charlton, «girafa», deschide scorul. Masa presei se golește în câteva clipe. De la Sunday Times la Morning Post toți se îndreaptă spre bufet.

Minutele trec. Dumitrache se strecoară ca Nancy Greene printre picioaroangele «girafei», dar Callaghan a uitat de războiul celor două roze și ne refuză cel mai clar penalty cu puțință. Ziaristii englezi ne zîmbesc pentru prima oară.

Minutele trec. Radu Nunweiler simte «după-amiaza jocului cu Elveția» și împinge toată echipa. Bobby Charlton caută capul lui Hurst sau Hunt, dar World Cup-ul e departe. Anca ară gazonul ca la Cluj. Anca pe Wembley!...

Nu știu cînd s-a fluierat pauza. Mă gîndesc că foarte puțini din cei de-acasă l-ar putea crede pe Soare, crainicul, care...

Mario Widmer, de la «Blick»-ul din Zürich ne vizitează fief-ul: «0-1 pe Wembley nu e chiar atît de rău...»

Minutele s-au oprit. E frig. Din ce în ce mai frig. Se întorc echipele. Bobby Charlton își regăsește andretele. Dar cel care salvează un gol e Banks, la șutul lui Radu. Ziaristii englezi au renunțat de mult la faimosul lor ceai. Ne întrebă mereu cîte ceva: «Cine e 9?» «Dar 8?» «Dar 2?»

Minutele curg. Mai sînt 15 minute. Dembrowschi și-a amintit, am impresia, că l-am comparat cîndva cu Albert. Deleanu simte usturimea biciului lui Mocanu. Boc știe că fierul trebuie bătut cit

ANGLIA—ROMÂNIA 1—1. Doi căpitani «în premieră»: Bobby Charlton și Lucescu. Se pare că, în Anglia, titlul de căpitan la fotbal se cucerește mai ușor. «Da — va răspunde Lucescu — dar uitați că eu sînt dintre «bătrîni» echipei de la 15 ianuarie 1969».

timp e Barbu la Pitești... Mario Widmer e uluit de faptul că ai noștri nu cad. Stiles e supărat pe Callaghan. Dinu fură cîte o minge de pe capul celor trei H. Domide aleargă pe tot terenul. Acum obrajii li sînt roșii ca... părul. Mă gîndesc că acum doi ani, cineva de la UTA l-a poreclit Bobby Charlton...

Ai noștri atacă. Pe Wembley! După Liège! Domide trage formidabil. Penalty! Duc palmele la ochi. Mă uit printre degete. Parcă. Boc... Lucescu, tînărul căpitan de... 24 de ani, îi barează drumul. Dumitrache se îndreaptă spre minge: în fața lui se află Banks, despre care spunea cineva că e mai tare decît stîncă de la Dover.

Și totuși, Dumitrache îl trimite în dreapta, șutînd elegant în stînga.

Jucătorii noștri refuză să creadă că mai sînt doar 15 minute și că România a egalat pe Wembley. După Liège!

Singurii supărați sînt Stiles și Ball. Tribunele, totuși, cîntă. Pentru că pe Wembley, fără să se spună, «totul e să participi».

Mai sînt cîteva minute. Anca inoată ca într-un bazin de nămol. Radu își șterge mereu fruntea

cu mineca. Dumitrache se joacă de-a v-ați ascunselea cu Wright, «girafa» nu mai are puterea să sară peste Gornea, iar Domide continuă să trimită mingi lungi, în spații mai pustii ca Hyde-Park-ul în zi de ploaie.

Mai sînt doar două minute. Și publicul englez scandează «England! England!» pentru a-și încuraja echipa... Chiar și în ceasul al doisprezecelea.

După cele două minute, arbitrul Callaghan fluieră sfîrșitul, fără să-și dea seama că oficiază, de fapt, ultimul act al unei performanțe unice în istoria de 47 de ani a echipei naționale a României.

Fanfara cîntă din nou. Publicul aplaudă. Aplaudă fotbalul.

Peste o oră sîntem la banchet. Într-unul din numeroasele restaurante ale catedralei... Wembley. Vorbește mister Stevens. E anunțat la microfon de un majordom care stă, protocolar, cu spatele la mese. Apoi se ridică mister Collins. Îl laudă pe Bobby Charlton și Jackie. La 1-1 cu România, acasă!... Încerc să înțeleg, dar mi-e greu. Cuvintele lui Collins nu sînt cu nimic mai «alese» decît cele pe care le rostesc jucătorii în vestiare, printre aburii dușurilor... Mă uimește un singur lucru: nu e pomenit numele lui Sir Alf Ramsey. Poate pentru a se confirma ideea că meseria cea mai grea din lume e aceea de antrenor de fotbal.

Apoi vorbesc români. Despre tot și despre... Sir Alf Ramsey. Nu aplaudă toată lumea, dar ce importanță mai are asta?...

Autobuzul ne poartă spre Royal Garden Hotel. Mă uit la Dinu. Pare absent:

- La ce te gîndești, Dinule?
- La faptul că aici, în Anglia, o doamnă de peste 60 de ani mi-a cerut un autograf.
- E un omagiu...
- ...Care nu-mi aparține. E un omagiu adresat fotbalului în general.

Schimb cîteva cuvinte cu Mario Widmer, de la «Blick», care a venit să urmărească special jocul Anglia—România. Îi explic de ce acest 1-1 cu Anglia, pe Wembley, e cel mai bun rezultat din istoria fotbalului românesc. Se uită la mine și zîmbește:

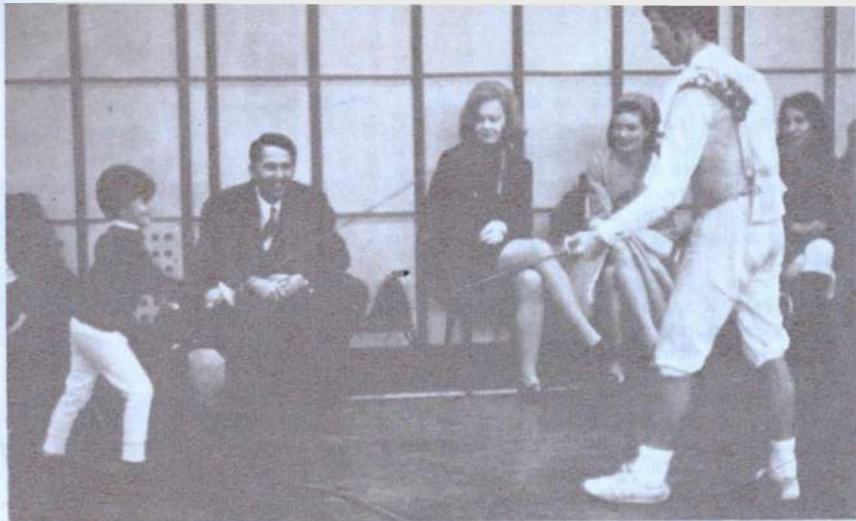
- Nici nu știi ce bine îmi pare că ați realizat acest 1-1 cu Anglia.
- ?!
- Pentru că acest 1-1 mărește mult șansele Elveției pentru Mexic.
- Îți plac paradoxurile?
- Nu, dar cunosc și eu, puțin, istoria fotbalului românesc.
- Te rog, Mario!...

Duel J. Charlton-Gornea. În stînga — Dinu. În dreapta — Boc...

TENTAȚIE DE SEZON

Publicăm această fotografie ca pe o invitație la excursie. Acum, când munții sînt acoperiți de puful alb, înălțimile oferă priveliști de basm. Dacă nu ați fost nici o dată sus la munte iarna, vă invităm la drum. Vă asigurăm că efortul pe care-l veți face urcînd va fi răsplătit din plin.

ATENȚIE, IONELE!

Succesul obținut de Ionel Drîmbă la Jocurile Olimpice din Mexic a amănunțit numeroși iubitori ai scrimelor, care se pregătesc să obțină o prestigioasă victorie în fața campionului olimpic. Mai nerăbdător decât toți s-a dovedit a fi micul mușchetar din fotografia alăturată care, deși dezavantajat net de slonja, l-a... atacat pe campion cu o forță... irezistibilă. Atenție, Ionele!

Printre numeroasele felicitări primite la redacție cu ocazia Anului Nou, am găsit și una venită din Republica Federală a Germaniei. Felicitarea aceasta poate face să tresară inima oricărui rapidist. După cum puteți vedea, «Familia Ionescu» ne urează nouă și cititorilor noștri la mulți ani. Credem că nu mai este nevoie să precizăm despre care Ionescu e vorba. Ați observat, desigur, insigna clubului Germania Aachen și l-ați recunoscut în fotografie pe Puiu, fostul atacant al Rapidului.

LA MODĂ, SCHIUL.

O recunoașteți pe... virtuoso schioare din fotografie? Nu, nu vă gândiți la cine știe ce campioană a pîrtililor înzăpezite. Sportiva din imagine este recordmena noastră la... nacație, Cristina Balaban. După cum se poate vedea, Cristina nu este numai o bună înotătoare ci și o pricepută schioare.

(Foto: PETRE NAGY)

DIN «PREISTORIA» RECORDULUI MONDIAL AL OREI LA CICLISM

În general, se consideră drept primul record mondial al orei, la ciclism, tentativa realizată de Henri Desgrange la 11 mai 1893, pe pista Buffalo din Paris. Creatorul «Turului Franței» (Desgrange) a parcurs 35,325 km, pe o bicicletă cu pneuri. De atunci a început istoria... oficială a recordului mondial al orei (după apariția cauciucurilor cu aer).

De fapt, însă, recordul are și o «preistorie», aceasta mergînd — după datele care s-au păstrat — pînă în 1876. În urmă deci cu 93 de ani, englezul DOODS, pe un bicicletă sau cum i se mai spunea velociped (o roată gigantică în fața și una mică în spate), «grand bi» sau «haute bycicle», cum îl numeau francezii,

în întregime din fier și cu cauciucuri masive, a acoperit 25,598 km într-o oră, alergînd pe aleile parcului din Cambridge.

Un an mai tîrziu, un alt englez — SHOPEE — pe același traseu și pe același tip de «mașină» — un bicicletă — a parcurs 26,960 km.

În 1878, pe pista de pămînt de la Oxford, un compatriot al lui DOODS și SHOPEE, pe nume WEIR, a realizat 28,542 km. După un an tot un englez — CHRISTIE — și tot la Oxford, a doborât vechiul record stabilind 30,374 km. Trebuie însă precizat că noul recordman a utilizat un bicicletă simplor redus în greutate.

După 8 ani — în 1887 —

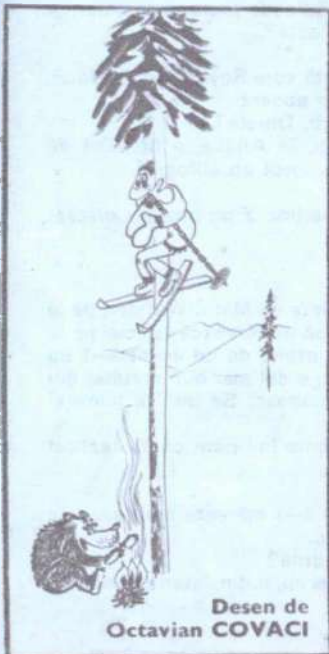
championul francez Jules Dubois, alergînd 60 de minute, de unul singur, pe pista din Londra, a pulverizat cifrele anterioare, parcurgînd 34,217 km. Un «salt» de-a dreptul gigantic am putea spune, un veritabil tur de forță.

Aici încetează datele «preistorice» ale recordului mondial al orei, cifre trecute în istoricul general al probei drept neoficiale. Întrucît au fost stabilite pe bicicletă prevăzute cu cauciucuri masive. După cîțiva ani, va începe istoria modernă, dacă vreți, a recordului orei, performanțele fiind realizate pe biciclete cu pneuri, biciclete din ce în ce mai ușoare și mai perfecționate, pe piste de asemenea din ce în ce mai «rulenție» ajungîndu-se pînă la

extraordinara performanță de peste 48 km (Mexico 1968).

Cu rîndurile de mai sus am răspuns unor cititori ai noștri (inclusiv Adrian Iordănescu din Buzeni, «pasionata cotectionară de palmare», cum se recomandă) care ne-au solicitat să precizăm dacă au existat recorduri ale orei și înaintea celor publicate recent în articolul «13 km în 75 de ani», în care am redat un scurt istoric al acestei dificile probe solitare (1893—1968).

Emil IENEC

Desen de
Octavian COVACI

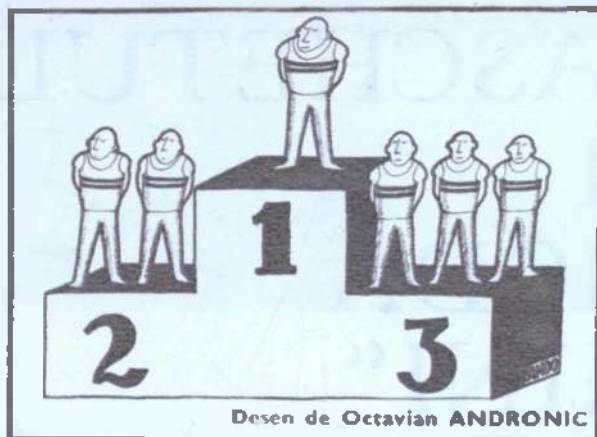

FELICITĂRI

De curind, încă o familie în rândurile sportivilor noștri de performanță. Atletul Ion Rădoi, de la clubul Rapid București, specialist în probele de 400 m, semnează... contractul vieții în doi. Revista SPORT le urează tinerilor căsătorii multă fericire.

FETELE LA ÎNĂLȚIME

Șapte fete curajoase, stewardese la B.R.A. (Societatea aviatică engleză) s-au înscris pentru a participa la un zbor aviativ. Ele urmau să zboare pe aripile unui avion «Tiger Moth». Selecția celor mai bune dintre ele a fost deosebit de grea, deoarece toate s-au dovedit a fi pricepute și, mai ales, curajoase. Iată în imagine pe stewardesa Patricia Garner suportând calmă emoțiile acestui original zbor.

Desen de Octavian ANDRONIC

SPRE NOI VITEZE

În Florida (S.U.A.) a fost experimentată o nouă ambarcațiune de mare viteză: hidrocieta Barracuda. Ea are ghidon și o șa lungă, ca la scutere. În fotografia alăturată, Barracuda, solicitată la maximum, vrea parcă să iasă din apă pentru a zbura.

ÎN MIJLOCUL COLEGILOR

Oare cum arată o medalie olimpică? Desigur, un asemenea trofeu nu se poate vedea la tot pasul și toată lumea este curioasă să-l vadă. Mai ales când medalia e de argint și a cucerit-o unul dintre colegii tăi de clasă. Iată de ce, când lupătorul nostru Ion Băciu s-a reîntors din Mexic colegii săi de la liceul «Nicolae Bălcescu» din Capitală au vrut să vadă argintul olimpic. Și, după cum se poate vedea, nu numai colegii, ci și cei doi directori, Ioana Cosma și Tudor Constantinescu.

Vă informăm despre HOCHEIUL SOVIETIC

● Cel mai scurt campionat de hochei al Uniunii Sovietice a fost... primul. A început la 22 decembrie 1946 și s-a sfârșit la 20 ianuarie 1947.

● Cel mai lung campionat — ultimul — a început de la 17 septembrie 1967 până la 28 aprilie 1968.

● Un fapt neobișnuit s-a petrecut în ediția din 1956. Din cauză că jucătorii cei mai buni ai echipelor «T.S.K. Moscova», «Aripile Sovietelor» și «Dinamo» fuseseră convocați la lotul țării, aceste trei formații aveau să intre în competiție mult mai târziu, când celelalte echipe disputaseră câte 20 — 22 de meciuri.

● Cele mai multe titluri de campioni le-a cucerit echipa clubului T.S.K. Moscova: 14. Dintre acestea, 13 le-a câștigat sub conducerea antrenorului emerit Anatoli Vladimir Tarasov de numele cărui sunt legate și performanțele arhicunoscute ale naționalei sovietice de hochei.

● Hocheiștii militari sînt și specialiști ai Cupei URSS. Dintre cele 10 ediții de pînă acum ale acestei competiții, 7 s-au terminat cu victoria formației T.S.K.A.

● Cel mai sever scor al campionatelor — 23-0 — a fost realizat de trei ori. Dinamo Moscova (în 1946), T.D.S.A. (în 1953) și Aripile Sovietelor (în 1956) sînt coautoarele performanței.

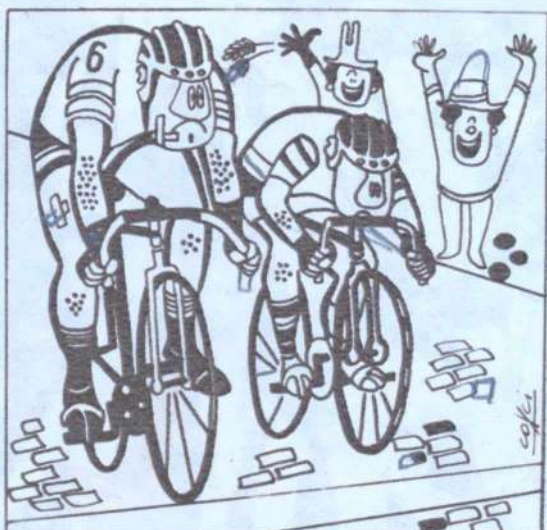
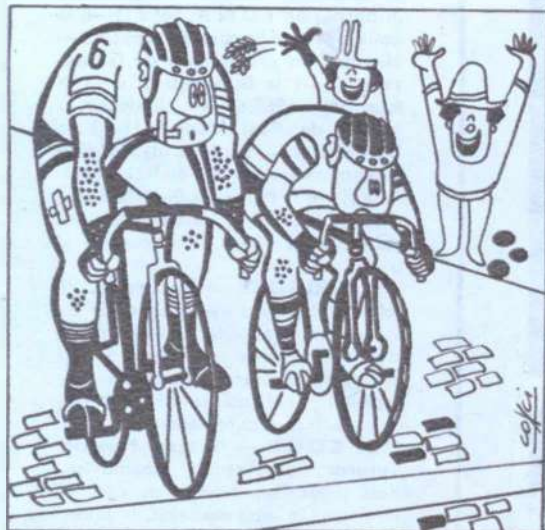
● Cel mai mare număr de puncte înscrise într-un singur campionat: 303. Recordul, înregistrat în 1967, aparține echipei Spartak Moscova.

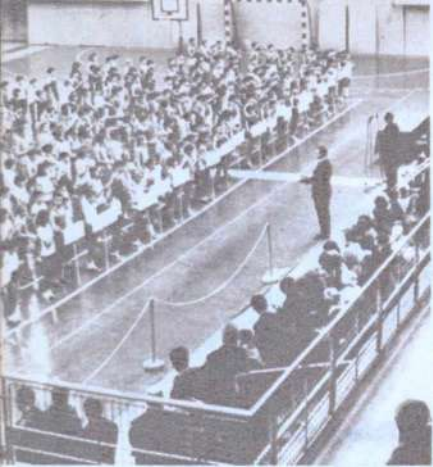
● Recordul celor mai multe goluri marcate într-un singur meci aparține cunoscutului V. Bobrov: 10 goluri înscrise în poarta echipei Dinamo Leningrad în 1951. Polisporniv de valoare, Bobrov reține atenția și prin alte recorduri. Astfel, el a cucerit 6 titluri de campion unional cu echipa de hochei și 3 titluri unionale cu echipa de fotbal T.S.K.A.

● «Tunaru» tuturor edițiilor campionatului de hochei este A. Gurîșev de la Aripile Sovietelor cu 379 de goluri înscrise.

Ernest ANDONE

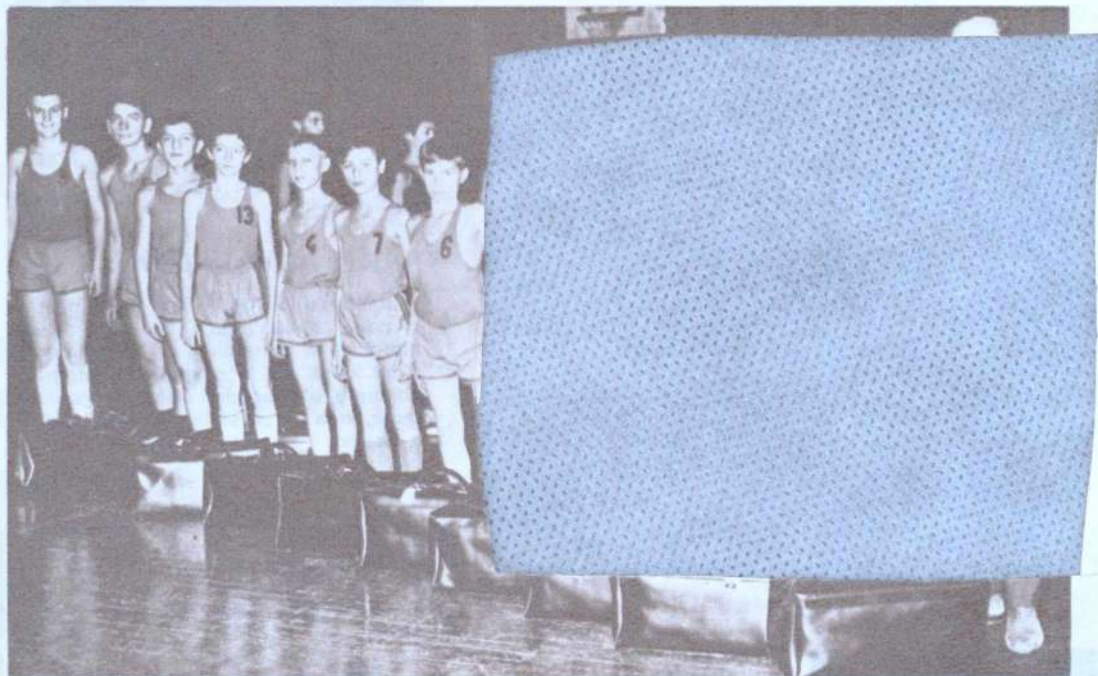
12 GREȘELI... de Octavian COVACI

BASCHEȚUL ȘI MODA „MINI“

POSTA
Redacției

Fostul nr. 1 al baschetului nostru, Andrei Folbert și viitoarea (oare?) primă garnitură a Stelei.

În ultimii ani moda „mini“ a făcut ravagii. Așa se pare că a apărut și mini — baschetul. Mai puțin însă ca o influență a modei și mai mult ca o necesitate. Panourile erau prea înalte pentru micii jucători, timpul de joc prea lung pentru suflul acestora. Se impunea o reconsiderare a dimensiunilor, care să facă posibilă practicarea baschetului de către cei mai tineri iubitori ai săi.

Apariției minibaschetului, stabilirii regulamentului său de joc, i-a urmat o largă propagandă pe plan mondial, în jurul mingii la coș creându-se astfel o aosebită emulație.

Ecourile sale pe teren românesc s-au făcut simțite cu câțiva ani în urmă, la îndemnul și prin munca citorva entuziaști. Au urmat demonstrațiile publice care au cucerit „auditoriul“. Și, ca o logică consecință a popularității și eficacității sale spectaculare, „nașterea“ minibaschetului românesc a fost legiferată prin organizarea de către federația de specialitate a primei competiții: „Cupa Federației Române de Baschet“.

De curind a luat sfârșit cea de-a doua ediție a acestei cupe. Succesul de participare a fost cert: aproape 500 de echipe înscrise, un număr foarte mare de participanți „de facto“ și un număr la fel de mare de noi simpatizanți.

Etapcele eliminatorii au calificat în turneele finale 24 de „mini-echipe“. Grupate pe două categorii de vîrstă (8—10 ani și 10—12 ani) băieți și fete, aceste turnee au dat cîștig de cauză celor mai buni. Iată-i:

Fete I (10—12 ani) Școlarul București (prof. I. Stoișor)

Băieți I Steaua București (antrenor A. Folbert)

Fete II (8—10 ani) Șc. Sp. Satu-Mare (prof. Gabriela Both)

Băieți II Șc. Sp. nr. 1 București (prof. St. Gheorghiu)

Propaganda în favoarea minibaschetului, excluzînd jocul în sine, a fost asigurată și prin diverse ilustrate cu comentarii asupra regulilor de joc, afișe, ba chiar și prin editarea „Marșului minibaschetbaliștilor“, avînd ca autor (text și muzică) pe profesorul Stelian Gheorghiu, proaspăt laureat al recente ediții a Cupei.

Este cunoscut rolul baschetului în dezvoltarea fizică generală; specialiștii pretind chiar că, după natație și atletism, el este unul dintre cele mai complexe sporturi. Iar posibilitățile de practicare fiind foarte largi, nu vedem ce ar împiedica o generalizare a sa în învățămîntul elementar. Cine știe, poate că de aici, dintre cei mici, vor răsări jucătorii care ne vor aduce vreun titlu... mare. Am avea atîta nevoie de el!

Octavian ANDRONIC

„Școlărițele“ bucureștine, meruitoare cîștigătoare ale Cupei.

GHEORGHE FLOREA — București. Doriți să deveniți crainic sportiv și ne întrebați ce condiții trebuie să îndepliniți pentru aceasta. În primul rînd trebuie să aveți talent, să vă bucurați de o bună dicțiune și, bineînțeles, să... cunoașteți bine sportul. «Eu am mare talent de crainic sportiv...» — ne scrieți dumneavoastră. Atunci totul e... simplu. Nu vă mai rămîne decît să-i convingeți de acest lucru și pe colegii de la radio-televiziune. Vă dorim succes.

DAN ALEXANDRESCU — Arad. Ne pare foarte rău dar nu dispunem de spațiu pentru a vă trimite absolut toate adresele echipelor de fotbal engleze și italiene care activează în prima categorie...»

ALEXANDRU PLOPEANU — Timișoara și **ADRIAN MARCU** — Valea Mare. V-am răspuns prin scrisoare.

GHEORGHE NEDELCU — Izvoarele. Sînteți un pasionat supporter al fotbalistilor de la Progresul București și doriți să-i încurajați înaintea începerii returului campionatului. Le puteți scrie pe adresa clubului lor, Progresul: str. Dr. Stăncovici nr. 42—44, București.

CORNEL JUDE — Bazoșu Nou. Prima ediție a «Cupei Cupeilor» a avut loc în 1960/61. La startul tinerei competiții fotbalistice s-au aliniat atunci doar zece echipe. Finala și-au disputat-o formația italiană Fiorentina și echipa scoțiană Glasgow Rangers. Fotbaliștii italieni au cîștigat prima ediție a Cupei Cupeilor învingînd cu 2—0 (1—0) la Glasgow și cu 2—1 (1—0) la Florența.

IOAN URSĂRESCU — Săbăoani. 1) Echipa fotbalistilor de la Dinamo București a cîștigat următoarele ediții ale campionatului național: 1955, 1961/62, 1962/63, 1963/64, 1964/65. 2) Iată rezultatele obținute de Dinamo București în edițiile Cupei Campionilor Europeni de care vă interesați. 1956/57 — eliminată în optimi de T.D.N.A. Sofia (1—8 la Sofia și 3—2 la București); 1962/63 — eliminată în preliminarii de Galatasaray (1—1 la București și 0—3 la Istanbul); 1963/64 — eliminată în optimi de Real Madrid (1—3 la București și 3—5 la Madrid); 1964/65 — eliminată în optimi de Internazionale (0—6 la Milano și 0—1 la București); 1965/66 — eliminată de Internazionale (2—1 la București și 0—2 la Milano).

C. GRIGORE — București. Vă felicităm! Sînteți mai mult decît un fotoreporter amator. Dintre toți citorii care ne-au scris, doar dv. ați dezlegat... misterul fotografiei scrierului, publicată în nr. 24/1968, pag. 20. Încă o dată, felicitări!

B. COCA — Piatra Neamț. Tuturor fotbalistilor dinamoviști, deci și lui Dumitrache, de care vă interesați în mod deosebit, le puteți scrie pe adresa clubului lor: Clubul sportiv Dinamo, Șoseaua Ștefan cel Mare nr. 9, București.

SPORT
LEI 2,50

GIUL

În picioare: STAN, GEORGESCU, GEORGEVICI, STOC-
KER, MIHAI, NAIDIN. Jos: PERONESCU, GRIZEA, LI-
BARDI, O. POPESCU, SANDU.

Foto: Aurel OULA — Petrosani